THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VIII, No. 20 JULY 15, 1932 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

Two Viewpoints Of the Same Reality

All these things are against me.
Gen. 42:36b.

If God be for us, who can be against us?
Rom. 8:31b.

All these things are against me!

What a depth of misery opens up before us at this heartrending outcry!

Yawning darknesses of despair appear ready to swallow us op, when we utter this passionate plaint of helplessness!

Things are against us! They conspire to destroy us! They have united their forces to extinguish the very light of our life, to take the last drop of sweetness out of our already bitter cup, to leave us in dark despair! And we are alone, helpless, defenseless, without power to ward off the last threatening blow! Alone, for, note the personal element in the outcry: all these things are against *me!* . . . .

Outburst of lone grief, of dark despair!

Yet, how often, also in the life of God's children in the world, do circumstances fully appear to justify such plaintive exclamations!

They appeared to justify the old patriarch whose words are quoted in the text.

Had not the days of his life been few and evil?

Did it not seem, at the moment when this passionate outburst of grief was pressed from his heart, as if lately all things conspired to deprive him of children? And stood he not helpless and defenseless over against these things?

Years ago it was, indeed, but still fresh in his memory, that he had sent his most beloved child away from home to inquire after the well-being of his brethren. And never had he seen anything of him again but the blood-soaked garment the brethren had brought to their father as a silent witness that a wild beast had devoured him, that Joseph had without doubt been rent in pieces. The sad departure of the first son of his beloved Rachel had left him comfortless, and when his other children approached him with their vain consolations, he had plainted: I will go down into the grave unto my son mourning! Time had never completely healed that heart-wound . . . .

Yet, now it was cruelly torn open anew!

Famine had ravaged the promised land in which Jacob still dwelled as a sojourner and stranger. The corn had been consumed. And they, Jacob and his family, had also heard the news that was rumored abroad that there was corn in Egypt. Long had Jacob hesitated to send his sons to that far country but the hunger pressed and he finally let them go. "Look no longer upon one another, for there is corn in Egypt; go and buy from thence, that we may live and not die!" Thus had he spoken. Yet, Benjamin, Rachel's second son, the only one that could somewhat reconcile him to Joseph's death, he had kept at home, "lest peradventure misschief might befall him." And the brethren had gone and when, much later than might reasonably be expected, they returned to their anxious father, one was missing and the rest told a sad story of the strange treatment they had experienced in Egypt and of the harsh words the ruler of that country had spoken to them. They explained why their one brother was missing and mentioned to their father the condition upon which he might be fetched home again: they had to return and take Benjamin with them! . . . .

What wonder, then, that the old patriarch breaks out in sad complaints and wails: All these things are against me! . . . .

Joseph is not! The old wound is cruelly torn open and again he beholds his blood-stained coat of many colours. Simeon is not! Disappeared in a way similar to that of Joseph's removal from the family. And Ben-

jamin must now go? Benjamin, upon whom all his father's love had been concentrated since the death of Joseph? . . . .

Did not things seem against him? Did they not appear to conspire to tear his children from his heart, cruelly, mysteriously, one by one? . . . .

And did he not stand helpless, defenseless over against these things?

Oh, he might emphatically declare now, that he would never permit Benjamin to leave home! Did he not know at the same time, that *things* would compel him to let him go with the brethren? Was it not the proposed condition for Simeon's release? Would not the hunger in the land force him to send the brethren to Egypt once more? And had not that strange ruler of the land where corn could be had sworn that he would not see their faces again, unless they brought Benjamin with them? . . . .

All these things are against me!

How apparently justifiable seems the outburst of grief!

And how equally justifiable appears a similar vociferation in the life of God's children!

Men, cruel men, devils, times, circumstances, the very place where they live, their name and position, — all things often seem against them! They have a family and they cannot support it. They look for work and it is in vain. Or, they have an honourable position, but men conspire to thrust them out. They have a few pennies but they are consumed. They have a home but they cannot keep it and must deliver it up. And they see no outcome! . . . .

And they consider these *things*. They reason with them. They look at them from every side. They count their possessions, their opportunities, their prospects. They figure and turn things over and over in their mind, till they grow weary with thinking and sleep will not close their eyes at night . . . .

But no matter how they care and worry and meditate on these things, dark despair yawns on every side . . . .

All these things are against me! . . . .

Yet, brethren, this loud wail of despair, if heard from the lips of the children of God, is but the expression of a viewpoint, a wrong viewpoint, the viewpoint of unbelief! . . . .

For, listen! However dark the way may appear, is this not true, unchangeably true, true forever and ever: God is for us!? . . . .

And if God be for us, who can be against us?

All these things are against me!

What things? . . . .

Would it not be well, worried brethren, weary with thinking and planning and contriving and calculating, careworn because of your anxiety about all the things that are against you, to enumerate them, one by one, to let them have their full weight of misery, then to take a look also at the things that do not seem against us? . .

For, the anxiety of unbelief, however apparently justified by circumstances, is apt to concentrate all our attention upon the things that seem evil, make us unmindful of many things that are still cause for rejoicing, and tempt us to become guilty of gross exaggeration of the things that seem against us . . . .

We count the evils ten times, a hundred times, the blessings but once!

The sorrows and miseries crowd in upon our soul, the darkness envelops our heart, the thought of all our misfortunes (for such we are prone to call them in that state of mind, even though we know that the very word is coined by the ungodly!) solely occupy our mind, till we see nothing but evils about us and the darkness of despair ahead. And we become unmindful of the good things of God, of the thousands of reasons to rejoice, of the abundance of blessings, of reasons to be comforted and to rejoice which He still lavishes upon us!

Such was surely the case with Jacob, when he cried out: All these things are against me!

What things?

As Jacob beholds them now, at this moment of faltering faith and deep despair, they are to be enumerated as follows: "Me have ye bereaved of children; Joseph is not; Simeon is not; and ye will take Benjamin away."

But how greatly exaggerated is the evil of *these things* in these words of the complaining patriarch! How dark the picture is drawn of his present circumstances! How utterly forgetful he appears to be of all the goodness of the Lord over him. How he must ignore hundreds of blessings to make these statements!

For, notice the sweeping statement: me ye have bereaved of children! But did not the Lord give him, far more than He ever gave to Abraham or Isaac his fathers, to see the realization of His covenant in twelve sons and one daughter? And while he spake of being bereaved of children, was he not surrounded by eleven of them? Was the statement, then, not marked by gross exaggeration; did he not exceed far beyond the bounds of truth in making it, and was he not oblivious of God's goodness over him? Besides, was it, from Jacob's viewpoint and as far as he knew, not an injustice to the brethren, when he accused them of being guilty in the matter? True, they actually were guilty of Joseph's disappearance, but of this the old father was not cognizant; as far as he knew a wild beast had devoured him. And in the matter of Simeon's absence they surely were innocent. Then, again, Jacob's viewpoint of unbelief causes him to mention the case of Joseph in one breath with that of Simeon and Benjamin: Joseph is not and Simeon is not and ye will take Benjamin away! But also this was not a statement of reality. For, Simeon was not dead but in Egypt and the brethren had plainly explained that he would be released and return home with them, if only they might

take Benjamin to that strange ruler in proof that they were honest men. Neither was it true, that the brethren would take Benjamin away in the sense implied in the statement of the grieving father.

How greatly unjust and guilty of exaggeration, how unmindful of all the blessings Jehovah had bestowed on him is the patriarch as he thus wails and bemoans his condition!

And yet, is not the experience of Jacob a common one?

Is it not always characteristic of unbelief, of a faltering faith, that we enhance the evil things till we see nothing but them and are unmindful, forgetful and unthankful with respect to the blessings the Lord showers down upon us? Is it not true, when the Lord takes away from us one that is dear to our heart, that often we are apt to concentrate all our mind and heart upon the deceased and forget the living loved ones? Do we not often extend our cares and worries far beyond the present day, so that, when we are thrusted out of our position, when times of abundance are passed and a period of scarcity, of want, of lack of labor and money arrives, we become forgetful of the fact, that the Lord cares for His people every day, that each day we receive our daily bread? . . . .

O we of little faith!

Is God dead?

Or did He turn against His people?

And if He is the ever living God, and if He be unchangeably for us, why concentrate all our attention with careworn hearts and minds upon the things that are, nay, that seem evil and become forgetful of all His benefits? . . . .

Why not search for all the tokens of His lovingkindness, which are always more than we can count?

If God be for us who can be against us?

All these things are against me!

How untrue, how directly against reality was this statement of the patriarch!

And that it was so untrue, and that he, nevertheless uttered it, was due to the fact, that at this moment he lost sight of his God!

This is evident already from the fact, that he speaks of *things* being against him.

In the darkness of unbelief we can see things and nothing but things, and forget that the Most High holds the reins and that He controls and rules with absolute sovereignty over all things. These *things* appear to have power against us, they seem to plot and conspire, they appear to be implacable and merciless, they co-operate for our destruction. And we feel helpless and defenseless over against these *things*. And in this darkness of unbelief it is not surprising that fear of them takes hold of our hearts and that we cry out with the patriarch: all these things are against me!

Reality is, that things are nothing!

The truth is, that above all things stands the living God, and that men and devils and powers and principalities, and heights and depths, and life and death, and things present and things to come, are in His Almighty hand and can do nothing against His will, always must accomplish what He wills them to do.

Fact is, that this almighty God is for His people! He is for them from eternity and His lovingkindness over them moved Him to arrange all His divine counsel in such a way that all things must work together for good to them that love God! He is for them in time, and He governs all things according to His counsel so that they may be conducive to the eternal salvation of the elect! He manifested that He is for them in unfathomable love, for He gave His only begotten Son into the depth of shame and reproach and of the suffering of death and hell, that they might live! What shall we, then, say to these things? What shall we say, if things seem to conspire, if men rave against us, if the powers of darkness unite to destroy us, if very death and hell rise up against us? What shall we say to them? Shall we be afraid and complain that all these things are actually against us? Nay, but we shall say, that God is for us, and if God be for us nothing can be against us! . . . .

We shall say: He that spared noth His own Son but delivered Him up for us all, how shall He not with Him also freely give us all things?

We are more than conquerors through Him that loved us!

And nothing can separate us from His love!

For, He is God!

He is the Almighty against whom no living or dead things can prevail, whose will they must surely accomplish. He is the Alwise, who never makes errors, whose counsel is perfect, who will surely realize the purpose unto which He made and governs all things. He is unchangeably faithful, whose lovingkindness is from everlasting to everlasting upon them that fear Him, who will never fail nor forsake us, who is for us forever! . . . .

If He be for us, all things must be for us!

They were not against Jacob, but for him, though he could not see this. Had he had control of things he would have made an end to the famine in Canaan, kept the brethren home, left Simeon in Egypt for fear that Benjamin might be taken away, and all things would have been against him.

Now Joseph was living, Simeon was living, Benjamin must go, and all must serve the purpose to unite them again and save a great people alive!

No different it is with us, though the way be contrary to our plans.

Only climb through enveloping darkness to the heights of faith.

And say: God is for us! All is well!

H. H.

EDITORIALS

De Nieuwe Belijdenis Aangaande Schrift en Kerk

XI

De vraag of we geen *behoefte* hebben aan een onfeilbare, door God Zelf ingegevene Schrift, om Gods Woord te bezitten, hebben we ontkennend moeten beantwoorden. Is de Heilige Schrift gekenmerkt door al het menschelijk-gebrekkige van het puur menschelijke, dan is Gods Woord niet tot ons gekomen, dan breekt het licht niet door onze duisternis heen. We staan thans voor de vraag of de Kerk aller eeuwen zich dan werkelijk op een dwaalspoor heeft bewogen, en of haar geloof in een Goddelijke, onfeilbaar geïnspireerde Schrift dan toch niet berustte op die Heilige Schrift zelve?

Het is met opzet, dat we de vraag zoo stellen.

Dr. Ubbink laat in zijn boek den indruk, dat het geloof der Kerk aan eene Goddelijke, onfeilbaar geïnspireerde Schrift eigenlijk van betrekkelijk recenten datum zou zijn en alsof hij, Dr. U., als hij onderscheid maakt tusschen het Woord Gods en de Schrift, tusschen Goddelijke Openbaring en menschelijke te-boekstelling, zich weer gaat bewegen op de historische lijn. Zelfs de Reformatie zou van een geïnspireerde Schrift met Goddelijk gezag voor geloof en leven nog niets weten. Ik meen, dat Dr. Ubbink op dit punt aan de historie geen recht doet. Veeleer is het geloof, dat de Schrift op onfeilbare wijze werd ingegeven en Goddelijk gezag heeft, *als Schrift,* zoo oud als de Schrift zelf. Veilig mag worden aangenomen, dat dit geloof zelfs niet ontstond tegelijk met de afsluiting van den kanon des Ouden Testaments, die, zooals bekend is, lang voor de komst van Christus plaats had, maar ook reeds tot openbaring kwam bij het ontstaan der afzonderlijke schriften in de oude bedeeling. Noch bij de aanvaarding van het Oude Testament, noch bij de apart-stelling van de boeken des N. Testaments toch hebben we te doen met een daad of besluit van zeker concilie, waardoor op menschelijk gezag, van boven af, zekere boeken werden verzameld en aan de Kerk werden opgedrongen als Goddelijk gezag bezittende, maar met de geheel spontane uitdrukking van het geloof der heiligen. Het is overbekend, hoe heilig de oude Kerk, de Palestijnsche Joden, de Heilige Schriften, den kanon van het Oude Testament achtte, hoe zorgvuldig men die Schrift bewaarde en hoe bevreesd men was, dat er ook maar een lettertje verloren ging of veranderd werd. Dat de Schrift als *Schrift* door de Oude Kerk geacht werd Gods onfeilbaar Woord te zijn, zou niet moeilijk zijn te bewijzen.

En van de Kerk der nieuwe bedeeling kan hetzelfde worden gezegd. Niet slechts de schriften des Ouden Testaments, maar ook die van het Nieuwe Testament werden door haar aangenomen en van andere boeken onderscheiden als de onfeilbaar geïnspireerde, Goddelijke Schriftuur. Justinus M. geeft in zijn *Cohort. ad Graec.* reeds eene omschrijving van de inspiratie der Heilige Schrift, waarin hij er nadruk op legt, dat de Heilige Geest de schrijvers der Heilige Schrift heeft gebruikt,zooals iemand een muziek-instrument bespeelt, om ons de kennis van Goddelijke en hemelsche dingen te openbaren (hoosper organooi kitharas tinos ee luras), par. 8. Irenaeus spreekt zich, vooral in zijn tweede boek tegen de ketterijen, dikwijls over de Heilige Schrift uit op eene wijze, die voor geen tweeërlei uitlegging vatbaar is. Zoo, b.v. in II, cap. 28, par. 2: "Indien wij echter geen verklaringen kunnen vinden van al die dingen in de Schrift, die wij het voorwerp maken van ons onderzoek, laat ons daarom toch niet een anderen God zoeken naast Hem, Die werkelijk bestaat. Want dit zou de grootste impieteit zijn. Al zulke dingen moesten we aan God overlaten, die ons geschapen heeft, daarvan onszelven verzekerd houdende, dat *Scripturae quidem perfectae sunt quippe a verbo Dei et Spiritus ejus dictae (de Schriften metterdaad volmaakt zijn, daar zij door het Woord Gods en Zijnen Geest gesproken zijn).*" Clemens Alexandrinus spreekt van de God-geïnspireerde Schriften (graphas theopneustas), Coh. ad Gr., p. 66. Met klaarblijkelijk opzet schrijft hij: "Jeremia, de profeet, met de hoogste wijsheid begaafd, *of liever gezegd de Heilige Geest door Jeremia* (mallon de en Jeremia to hagion pneuma) vertoont ons God. Ben Ik een God van nabij, zegt hij, en niet van verre?", idem, p. 66. En in zijn Paed. I, 7, p. 134 schrijft Clemens: "Waarom ook de Schrift zegt: 'De wet is *door middel van* (dia cum gen.) Mozes gegeven', niet *door* (hupo) Mozes, maar *door* het Woord (hupo tou logou), en *door middel van* (dia cum gen.) Mozes Zijn knecht." Hoe de kerkvaders toen reeds nadruk legden op de *woordelijke* inspiratie der Schrift, blijkt uit het volgende van Irenaeus, a. w. III, cap. 16, par. 2: "Potuerat dicere Matthaeus: *Jesu* vero generatio sic erat; sed praevidens Spiritus Sanctus depravatores, et praemuniens contra fraudulentiam eorum per Matthaeum ait: *Christi* autem generatio sic erat," dat is: "Mattheus had kunnen zeggen: de geboorte van *Jezus* nu was aldus; maar de Heilige Geest van te voren ziende de vervalschers (der waarheid) en wakende tegen hun bederf, zegt door Mattheus: de geboorte van *Christus* nu was aldus." Er kan dus geen twijfel bestaan aan het feit, dat reeds van de vroegste eeuwen af de Kerk heeft geloofd aan de Goddelijke inspiratie der Heilige Schrift *als Schrift.*

Wat den tijd der Reformatie betreft, Dr. Ubbink haalt zelf aan uit de Eerste Helvetische Confessie, opgesteld in 1536, door Bullinger, Grynaeus, Myconius, e. a., het eerste artikel waarvan aldus luidt: "Scriptura Canonica Verbum Dei, Spiritus Sancto tradita, et per prophetas apostolosque mundo proposita, omnium per-

fectissima et antiquitissima Philosophia, pietatem omnem, omnem vitae rationem sola perfecte continet." Dat is: "De canonische Schrift, het Woord Gods, ingegeven door den Heiligen Geest en door de profeten en apostelen der wereld voorgedragen, is de allervolkomenste en alleroudste leer en behelst alleen volkomenlijk alle vroomheid en regel des levens." Het is waar, zooals Dr. Ubbink opmerkt, dat in de Tweede Helvetische Confessie de woorden: "ingegeven door den Heiligen Geest," zijn weggelaten. Doch in de eerste plaats neemt dit het feit niet weg, dat men met de leer der inspiratie van de Heilige Schrift, blijkens de Eerste Helvetische Confessie toch wel bekend was. In de tweede plaats zijn wel die bepaalde woorden weggelaten, maar wordt de gedachte in de Tweede Helvetische Confessie eerder versterkt dan verzwakt, *dat de Heilige Schrift het Woord Gods is,* in de woorden: "Credimus et Confitemur, Scripturas Canonicas sanctorum Prophetorum et Apostolorum utriusque Testamenti *ipsum verum esse verbum Dei,"* d. i., "wij gelooven en belijden, dat de canonische Schrift der heilige profeten en apostelen van beide Testamenten het eigenlijke ware Woord Gods zijn." In de derde plaats moet worden opgemerkt, dat van deze Schriften gezegd wordt in hetzelfde artikel, dat zij voldoende gezag hebben uit zichzelven en dat dit gezag niet uit menschen is: *auctoritatem sufficientem ex semetipsis, non ex hominibus habere.* En in de vierde plaats moet niet voorbij worden gezien, dat dit eerste artikel dit gezag der Heilige Schrift hierop baseert, dat in die Schriften God Zelf tot ons spreekt, zooals Hij gesproken heeft door de patriarchen, profeten en apostelen: "Nam Deus ipse loquutus etst Patribus, Prophetis, et Apostolis, et loquitor adhuc nobis per Scripturas Sanctas." En eindelijk is het opvallend, dat dit artikel juist op die Schriftuurplaatsen wijst, die de inspiratie der Heilige Schrift leeren en de Schrift met Gods Woord vereenzelvigen als: Omnis Scriptura divinitus inspirata (al de Schrift van God ingegeven); cum acciperetis sermonem a nobis, accepistis non sermonem hominum, sed sicut erat vere, sermonem Dei (als gij onze prediking aangenomen hebt, gij die aangenomen hebt, niet als eens menschen woord, maar, gelijk het waarlijk is, als Gods Woord). Bewijs genoeg, dat de Tweede Helvetische Confessie, met het weglaten van de woorden: "door den Heiligen Geest ingegeven," niet bedoelde die ingeving te loochenen. Dr. Ubbink doet de historie geweld aan, als hij in dit verband beweert, dat de Reformatie niet van een Goddelijke Schriftuur weten wilde.

Van de Fransche Confessie, 1559, schrijft Dr. Ubbink, dat, ofschoon zij zoozeer onder den invloed stond van Calvijn, zij toch niets weet van een H. Schrift, die door God werd ingegeven. Doch dit mag met recht worden betwijfeld, en, m. i. ook worden ontkend. Het is waar, als de vaderen, die de Confessie opstelden, de onderscheiding voor de aandacht hadden, die Dr. Ubbink maakt, tusschen Gods Woord en de Heilige Schrift, dan heeft die Fransche Confessie, dan hebben vele andere Confessies werkelijk niets over een Goddelijke Schrift. Doch het wil mij voorkomen, dat Dr. Ubbink deze onderscheiding in de verschillende Belijdenisschriften, die hij heeft onderzocht, indraagt en zijn eigen voorstelling aan haar opdringt. Hij mag dit niet opzettelijk doen; ik wil aannemen, dat hij dit onwillekeurig doet; maar het staat bij mij vast, dat hij de Confessies toch heeft gelezen door de bril van zijn eigen voorstelling. Bij het lezen derzelfde Belijdenisschriften krijg ik althans precies den tegenovergestelden indruk, dat de opstellers juist Schrift en Woord Gods zoozeer vereenzelvigden, dat ze de termen promiscue bezigden. Zoo lezen we b.v. in de Fransche Confessie: "Nous croyons que la Parole qui est contenue en ces livres, est procedée de Dieu, duquel seul elle prend son autorité, et non des hommes"; d. i., "wij gelooven, dat het Woord, dat in deze boeken vervat is, van God is ingegeven en zijn gezag alleen aan Hem ontleent en niet van menschen." Nu kan men wel beweren met Dr. Ubbink, dat deze Confessie niets wil weten, of althans niets weet van een geïnspireerde Schrift, maar dan moet men toch allereerst de onderscheiding tusschen Schrift en Woord Gods in haar inlezen, die Dr. Ubbink wil handhaven. En ik meen, dat, als we dat doen, we aan deze Confessie geweld doen. Als deze Confessie spreekt van het Woord, dat in deze boeken vervat is, dan bedoelt zij niets anders dan het geschreven Woord Gods, de Schrift zelf. Dat dit de bedoeling is, wordt uit het verdere van dit artikel wel duidelijk. Daar toch wordt beleden: "Et d' autant qu'elle est la règle de toute verité, contenant tout ce qui est necessaire pour le service de Dieu et de notre salut, il n'est pas loisible aux hommes, ni même aux Anges, d'y ajouter, diminuer ou changer"; d. i., "En waar het de regel is van alle waarheid, alles bevattende, wat noodig is tot den dienst van God en onze zaligheid, zoo is het niet geoorloofd voor menschen, noch ook voor engelen, om daaraan toe te voegen, daarvan af te doen of het te veranderen." Dat hierdoor gedoeld wordt op het geschreven Woord Gods, op de Schrift, is opzichzelf wel duidelijk. En dat dit werkelijk de bedoeling is geweest wordt ten slotte ook duidelijk, als in hetzelfde artikel er nadruk op wordt gelegd, dat geen gezag van eenig menschelijk woord tegenover de *Heilige Schrift* mag worden gehandhaafd, maar dat juist alles moet worden beoordeeld in het licht van en naar de maatstaf van die *Schrift*: "ne doivent etre opposés a cette Ecriture sainte, mais au contraire, toutes choses doivent etre examinées, reglées et reformées selon elle." Als het dus duidelijk is, dat hier het Woord Gods en de Heilige Schrift vereenzelvigd zijn, dan wordt in dit artikel ook beleden, dat de Schrift van God is uitgegaan, *est procedée de Dieu!*

Hetzelfde moet worden gezegd ten opzichte van onze Nederlandsche Geloofsbelijdenis. Ook hier meent Dr. Ubbink te moeten opmerken, dat de ingevingsgedachte werd weggelaten. Wel zou onze Confessie be-

lijden, dat heilige mannen *spraken* door den Geest gedreven, maar dat hetzelfde ook zou gelden van het geschreven Woord, van de Schrift als zoodanig, daarvan zou de Confessie niet weten. Maar ook hier mag in de eerste plaats weer worden opgemerkt, dat de Nederlandsche Geloofsbelijdenis van een onderscheid tusschen Gods Woord en de Schrift, zooals Dr. U. die wil, niets weet. Gods Woord is de Schrift en de Schrift is Gods Woord. Wie de Confessie leest, zal moeten toestemmen, dat zij die termen door elkaar gebruikt. In Art. III wordt van dat Woord Gods, d. i., van de Schrift, beleden, dat het tot stand kwam, doordat God eerst Zijn Woord door heilige mannen, door den Geest gedreven, heeft geopenbaard, en daarna, door een bijzondere zorg over ons, zijne apostelen en profeten heeft bevolen om Zijn geopenbaard Woord te boek te stellen, terwijl Hij met eigen vinger de tafelen der wet heeft geschreven. En daarom noemen wij zulke geschriften heilige en goddelijke Schriften. Dr. Ubbink doet dus zeker de Belijdenis geweld aan, als hij schrijft: "Het heeft dus al den schijn, dat onze confessie met er op te wijzen, dat God met Zijn vinger de Wet geschreven heeft, heeft willen zeggen, dat we hier alleen van een Goddelijke Schriftuur zouden kunnen spreken." Immers worden, om de redenen in het artikel genoemd, hier *alle* boeken des Bijbels "heilige en Goddelijke Schrifturen" genoemd. Maar ook leidt heel de voorstelling van dit artikel tot een geheel andere conclusie, dan die, welke door Dr. U. wordt getrokken, Heel de bedoeling van het artikel is juist niet, om te beweren, dat alleen de Wet Goddelijke Schrift zou mogen worden genoemd, omdat God haar met Zijn eigen vinger heeft geschreven, maar juist, dat het even hetzelfde is of God Zijne apostelen en profeten beval Zijn Woord te schrijven, dan wel met eigen vinger Zijn Wet schreef. Daarom immers noemen wij al de boeken des Ouden en des Nieuwen Testaments Goddelijke Schrifturen. Daarom kan er immers ook niets tegen deze boeken worden gezegd (auquels il n'y a rien à répliquer), art. IV. Maar verder wordt dan toch ook van *al deze boeken* beleden, dat de Heilige Geest in onze harten getuigt, *dat zij van God zijn en dat ze daarvan het bewijs in zichzelven hebben,* (qu'ils sont de Dieu, et aussi qu'ils sont approuvés tels par eux-mêmes). In het licht van dit alles is het wel duidelijk, dat, ofschoon de Belijdenis niet letterlijk spreekt van een ingegeven Schrift, de ingevingsgedachte niet werd losgelaten, maar scherp gehandhaafd bleef.

Ook Art. XIX van de *Scotch Confession of Faith,* 1560, aarzelt niet om van Goddelijke Schrifturen te spreken. Daar wordt beleden: "As we beleeve and confesse the *Scriptures of God* sufficient to instruct and make the man of God perfite (Latijnsch: ex *Scripturis divinis* Dei cognitionem abunde hominibus tradi). Daarom wordt er dan ook in dit artikel beleden, dat het gezag der Heilige Schriften van God is en niet afhangt van menschen of engelen: "we affirm and avow the authoritie of the same to be of God, and nether to depend on men nor angelis." Ook deze taal is niet te verklaren, als we de ingevingsgedachte niet bij de opstellers veronderstellen, nog veel minder als we veronderstellen, dat ze met opzet haar onuitgedrukt lieten.

Iets later vinden we de ingevingsgedachte ook weer letterlijk uitgedrukt. In de Irish Articles of Religion, 1615, wordt er van de Heilige Schrift onder meer beleden:

"The ground of our religion and the rule of faith and all saving truth is the Word of God, contained in the holy Scripture.

"By the name of holy Scripture we understand all the canonical books of the Old and New Testament, viz. (volgt een lijst der boeken).

"All which we acknowledge *to be given by the inspiration of God,* and in that regard to be of most certain credit and highest authority."

En, om hiermede dit getuigenis uit dien tijd te besluiten, de bekende Westminster Confessie spreekt zich over de Heilige Schrift uit als volgt:

"Although the light of nature and the works of creation and providence, do so far manifest the goodness, wisdom and power of God as to leave men inexcusable; yet they are not sufficient to give that knowledge of God, and of his will, which is necessary unto salvation; therefore, it pleased the Lord at sundry times, and in diverse manners, to reveal himself, and to declare that his will unto his Church; and afterwards, for the better preserving and propagating of the truth, and for the more sure establishment of the Church against the corruption of the flesh, and the malice of Satan and of the world, to commit the same wholly unto writing; which maketh the holy Scripture to be most necessary; those former ways of God's revealing his will unto his people being now ceased."

"Under the name of holy Scripture, or the Word of God written, are now contained all the Books of the Old and New Testament, which are these (hier volgen de namen der boeken).

"All which are *given by inspiration of God,* to be the rule of faith and life."

Wat de hervormers zelf betreft, het mag worden toegegeven, dat Luther soms den indruk liet, dat hij de Heilige Schrift beschouwde als een gewoon menschelijk boek. Hij aarzelde soms zelf niet over sommige schrijvers des Bijbels en hunne boeken een afkeurend oordeel te vellen. Bekend is zijn oordeel over den brief van Jakobus, de *epistola straminea,* den brief van stroo. Ook sprak hij zich uit over Mozes en de profeten als volgt: "Mozes en de profeten predikten, doch in hen hooren wij niet God Zelf; want Mozes ontving de wet van de engelen en was dus van lageren rang." En de school van Barth mag ons er gaarne aan herinneren, dat Luther de Schrift vergeleek bij de kribbe, waarin het kindeke Jezus lag. Maar Luther, dit mag niet worden vergeten, woog niet altijd zijn woorden en sprak niet altijd met gepaste voorzichtigheid. Daarom

sprak hij zichzelven dan ook niet zelden tegen. Dit is ook het geval ten opzichte van zijne beschouwing over de Heilige Schrift. Zou men uit sommige zijner gezegden den indruk ontvangen, dat hij niet geloofde aan eene door God ingegeven Schrift, aan den anderen kant laat hij zich ook weer uit op een wijze, die allen twijfel wegneemt, dat de Schrift voor hem het Woord Gods was. Zoo noemt hij den Heiligen Geest "den allerduidelijksten en allereenvoudigsten schrijver, die er gevonden kan worden in hemel en op aarde." Ook noemt hij de Heilige Schrift "God Zelf." En hij zegt, dat de Heilige Bijbel het hoogste en beste boek van God is. Zoodat men met Luther aan te halen toch eenigszins voorzichtig dient te zijn, wil men hem niet verkeerd voorstellen. En hetzelfde mag ook worden gezegd van Zwingli.

Maar bij Calvijn is dit anders. Bij hem vindt men deze tegenspraak niet. Hij houdt de Schrift voor het onfeilbare Woord van God, door Hem ingegeven. Op grond van deze waarheid bouwt hij heel het systeem der leer. Immers legt hij er nadruk op dat "wij moeten vasthouden . . . . dat de geloofwaardigheid der leer niet eerder wordt bevestigd, dan wanneer wij ontwijfelbaar overtuigd zijn, dat God haar Auteur is (auctorum ejus esse Deum)," Instit. I, c. 7, 4. En verder: "Dit behoort dus vast te blijven, dat zij, die door den Heiligen Geest inwendig zijn onderwezen, volkomen in de Schrift berusten, en dat zij op zichzelve geloofwaardig is, en niet aan betoogingen en bewijsvoeringen mag onderworpen worden; en dat ze evenwel de geloofwaardigheid, die ze bij ons verkrijgt, door het getuigenis van den Geest bekomt. Want ofschoon zij zich, door hare majesteit, vanzelf eerbied verwerft, nochtans doet zij ons eerst dan ernstig aan, als zij aan onze harten verzegeld is door den Geest. Als wij dan door Zijnen invloed verlicht zijn, zoo gelooven wij, niet door ons eigen oordeel of dat van anderen, *dat de Schrift haar oorsprong heeft van God* (a Deo esse Scripturam), maar boven het menschelijk oordeel stellen we zekerder dan zeker (niet anders dan of wij daar de Godheid van God Zelf aanschouwden), dat zij door den dienst van menschen, *uit den mond van God zelf tot ons is afgevloeid* (ab ipsissimo Dei ore ad nos fluxisse)." Instit. I, 7, 5.

In het licht van al deze getuigenissen zeggen we zeker niet te veel, als we beweren, dat de voorstelling van Dr. U., die onderscheid wil maken tusschen de Schrift en Gods Woord, in den zin, dat de eerste menschelijk en alleen het laatste Goddelijk is, die de Schrift wil gekenmerkt zien door al het gebrekkige van het menschelijke, van de historische lijn der beschouwing van de Kerk aller eeuwen afwijkt en dat hij zich ook niet op de Reformatie kan beroepen voor zijne voorstelling, allerminst wel op Calvijn. Veeleer moet de beschouwing, die Dr. U. ons biedt van de Heilige Schrift, terug worden gevonden, zij het ook in eenigszins anderen vorm, in de meer of minder mystieke en subjectivistische richtingen, die vertegenwoordigd waren door mannen als Sebastian Franck, Caspar Schwenkfield, Theobald Thamer en Labadie. Bij hen toch vindt men altijd weer het onderscheid tusschen den Bijbel en het Woord Gods. Thamer beschuldigde Luther, dat hij de letter der Schrift vergoddelijkte. En de Labadisten legden er nadruk op, dat de Schrift wel de waarheid bevatte, maar zelve niet de waarheid is. De Goddelijke waarheid is oneindig, zoo spraken zij. en kan niet door de letter worden uitgedrukt of beperkt. We moeten eene leer niet aannemen, omdat zij in de Schrift gevonden wordt, maar omdat zij van God komt. Op deze subjectivistische lijn ligt ook de voorstelling, die Dr. U. ons biedt in zijn boek.

Als we dan ook de vraag bespreken, hoe de Heilige Schrift van zichzelve spreekt, hebben we zeker het volste recht, om haar zoo te stellen, als we in het begin van dit artikel deden: heeft de Kerk aller eeuwen zich op een dwaalspoor bewogen of berust haar geloof in een door God ingegevene, onfeilbare, Goddelijke Schriftuur op de Heilige Schrift zelve?

Beantwoorden we deze vraag een volgende keer, D. V.

H. H.

The Christian School Movement
Why a Failure?
IX

The first part of the fifth of the "Specific Principles" (see number of May 15) which pretends to state the objective of the Christian School, is bad enough. The school must equip the pupil for his supreme task, to realize himself as the image-bearer of God! For, in the light of all that precedes in these principles, this can only mean that the Christian School must enable the pupil to do civil good!

In the light of such statements one can understand the language often heard from would-be leaders of the Christian School Movement, whenever they are called upon to make a speech in public, either at graduation-exercises or at other public occasions connected with the Christian School, and which is chiefly characterized by its lack of all specifically Reformed, or even Christian sound.

But the statement: that the school must seek to equip the pupil for his supreme task, namely to realize himself as the image-bearer of God, certainly cannot rest on the basis of the text that is given as reference in this connection, II Tim. 3:17: "That the man of God may be perfect, throughly furnished unto all good works." For, this text knows nothing of the image of God in all men, of which the "Specific principles" speak. It speaks of the man of God, the regenerated and sanctified Christian. Neither does this text know anything of the supreme task of this man of God as

consisting in this that he realize himself as God's image-bearer. It merely holds before him as the purpose whereunto God has called him, that he must be perfect in the midst of the world, without blame and rebuke in the midst of a crooked and perverse generation. And for this end the man of God must have Scripture, the inspired Word of God, as a constant guide and light in the darkness, for it is profitable for doctrine, for reproof, for correction, for instruction in righteousness.

And the second part of this fifth "specific" principle is equally bad and corrupt: "by seeking in that same dependence upon God to re-constitute the sin-perverted world by realizing God's Kingdom in all spheres and phases of life."

Unless the language of this statement is incorrect, it expresses that this is the objective of the Christian School. I suppose, however, that the authors did not exactly express their meaning. No doubt, they intended to declare that the school must seek to equip the pupil for this task of reconstituting a sin-perverted world by realizing God's Kingdom in all spheres of life.

But this makes very little difference.

The point is that the authors of the principles, in holding this ideal before us, as the objective of the Christian School, are shooting at the moon and the moon placidly smiles back, quite undisturbed by the ridiculous attempt. The fact is, too, that, nevertheless, they make an impression by this flighty language, the proud Pelagianism of which is somewhat covered up by the deceiving "in humble dependence upon God"; that they make many people believe, that it is, indeed, quite possible effectively to shoot at the moon; that it is altogether within the domain of human power to "re-constitute a sin-perverted world and to realize the Kingdom of God in all spheres and phases of life. The language of this fifth principle one may hear frequently in our day. And, finally, the fact is too, that such lofty and flighty language about high ideals makes the very devil laugh, for he realizes quite well, how harmless a pastime it is for the Christian School thus to direct its missiles at the moon.

Let us take this language seriously for a moment and analyse it.

What is the "sin-perverted world"?

In its connection the phrase here must mean the world of ungodly men, as they live out their life of sin in every sphere, and pervert all things. The world as, living from the principle of sin, it corrupts every phase of life, the family, the state, society, business, industry, science and art. Such is the "sin-perverted world."

To re-constitute cannot mean anything else than to set up again, to put on a new basis, to establish on a new and better foundation. It signifies, therefore, so to reform the whole ungodly world, that it no more lives from the principle of sin, but from a new principle, in all spheres and domains of life.

From what principle, you ask?

The authors of this "specific principle" are ready with their answer: we must realize the Kingdom of God in all spheres of life!

Now, this "reconstituting of the sin-perverted world," this realization of the Kingdom of God in the world must mean either of two things: that it is the objective of the Christian School to convert all, or the great majority of ungodly men into citizens of the Kingdom of God; or that it aims at realizing the Kingdom of God and reconstituting a sin-perverted world by way of social reform. In the first instance this "specific principle" is most thoroughly Pelagian. If the authors had in mind the second possibility, which is far more probable (if, at least, they had anything definite in mind at all), they here proclaim nothing but the modern gospel of social Christianity.

And in both cases they are shooting at the moon. For, neither in the one way, nor in the other, can man, can a group of men, can the Christian School or, for that matter, the whole Christian Church, reconstitute the sin-perverted world or realize the Kingdom of God on earth!

Nor does Scripture ever speak such language. It does, indeed, admonish the children of God, that they shall be without rebuke and blameless in the midst of the world, that they shall walk worthy of the vocation wherewith they are called, that they shall walk as children of light in darkness, that they shall be witnesses of God and His Christ and His covenant in the world, that for this they shall be willing to suffer with Christ and consider it grace that they may believe in Him and suffer with Him. But nowhere does it assign to the people of God the task of reconstituting a sin-perverted world and of realizing the Kingdom of God on earth!

That is *God's* work, not ours.

That is not, that cannot be, and that may no longer be presented as if it could possibly be, the objective of the Christian School.

A school that is inculcating these principles is simply instilling the principles of modernism into the hearts and minds of its pupils. And this is all the more dangerous because it is done in the name of Christianity, if not of Calvinism.

Instead of this fifth declaration I offer the following:

It is the objective of the Christian School to furnish the pupil with an education which in all its branches is rooted in the principle of the fear of God as the beginning of wisdom; and thus to co-labor, in its own proper domain, alongside of and in distinction from the home and the church, to equip the pupil with that knowledge and wisdom which is necessary in order that he may be able to walk in the midst of the world worthy of the vocation wherewith God calls His people, and that the man of God may be perfect, thoroughly furnished unto all good works.

H. H.

The Church With the Open Door

Thoughts From Christ's Message to the Church in Philadelphia

> And to the angel of the church in Philadelphia write: These things saith he that is holy, he that is true, he that hath the key of David, he that openeth, and no man shutteth; and shutteth, and no man openeth;
>
> I know thy works; behold, I have set before thee an open door, and no man can shut it: for thou hast a little strength, and hast kept my word, and hast not denied my name.
>
> Behold, I will make them of the synagogue of Satan, which say they are Jews, and are not, but do lie; behold, I will make them to come and worship before thy feet, and to know that I have loved thee.
>
> Because thou hast kept the word of my patience, I also will keep thee from the hour of temptation, which shall come upon all the world, to try them that dwell upon the earth.
>
> Behold, I come quickly: hold that fast which thou hast, that no man take thy crown.
>
> Him that overcometh will I make a pillar in the temple of my God, and he shall go no more out: and I will write upon him the name of my God, and the name of the city of my God, which is new Jerusalem, which cometh down out of heaven from my God: and I will write upon him my new name.
>
> Rev. 3:7-12.

The church in Philadelphia was one of the seven churches in Asia to whom John was bidden to send the revelation which he on the island of Patmos has received from Jesus Christ. In all likelihood there were more than seven churches. Seven being the number of completeness signifies the one church of God in its entirety. These seven churches are to be conceived of as seven types whose replicas appeared and reappeared and will continue to reappear through the centuries until the return of Christ. There will always be churches we may believe like the church in Philadelphia, good and pure; and like the church in Sardis in which evil predominates; and like the church in Ephesus in which the good and the bad are mixed, churches therefore in the need of censure and praise.

To each of these seven churches, John in the name of Christ, sends a message addressed directly to the angels or pastors of the respective flocks. The written record of the message to the church of Philadelphia contains not a single clause of rebuke or censure, which indicates not, of course, perfection but a remarkable purity, a rare holy devotion to calling. Yet this church had but little strength. This cannot mean that its power to bear and to endure, its ability to stand in the evil day, was negligable; the notice must be made to apply to the size of this brotherhood. It was small as to number and among this number were found few men if any with more than ordinary ability. This church could not boast of its great thinkers, brilliant minds, skilful debaters, men mighty in word and in deed, for it had none. There were few if any wise men after the flesh, few mighty, few nobles in this Christian community. It had little strength, was but a small flock, yet a flock exceptionally pure, an ideal community. It had not left its first love like the church of Ephesus. It had not them that held the doctrine of Balaam nor them that held the doctrine of the Nicolaitanes. It suffered not as did the church of Thyatira such women as Jezebel which called herself a prophetess to teach and to seduce Christ's servants to commit fornication and to eat things sacrificed unto idols. It, this church, had not a name that it lived and was dead. It was not a church neither cold nor hot. It said not, as said the church in Ladicea, I am rich and increased in goods, and have need of nothing, while ignorant of the fact that it was wretched, and miserable, and poor and blind and naked. Such boasting was not heard, such heresies were not found in this circle. It was a church with an unblemished career, a church full of spiritual vigor, that worked exclusively the works of the Lord.

And these works are mentioned: "Thou," said Christ to the angel of this flock, "Thou hast kept my word, and hast not denied my name." This was also said to four of the other churches. Five of the seven churches then received a word of commendation. However, as compared with the favorable word that was given to the four faulty churches, the favorable word the Lord spake to the church in Philadelphia is brief: "Thou hast kept my word and hast not denied my name." To the church that has lost its first love the Lord said: "I know thy works and thy labour, and thy patience, and how thou canst not bear them which are evil: and thou hast tried them which say they are apostles, and are not, and hast found them liars: and hast borne, and hast patience, and for my name's sake hast laboured, and hast not fainted." What a worthy list of good works! Does it represent an activity greater than the activity of which the church in Philadelphia was capable? This cannot be. The work of keeping Christ's word involves any Christian brotherhood in all the other works enumerated. That Christ was brief in commending the church in Philadelphia finds its explanation in the fact that this church was not in the need of censure. As to these other churches, He dwelt upon their good works somewhat at length in order to encourage them and to show that His criticism sprang from love.

But as was said the church of little strength was not in the need of criticism. It had been exclusively engaged in keeping His word, had guarded this word, kept it in the state in which it originally was, had not forsaken nor corrupted it. This church had not denied His name. To keep His word and to not deny His

name is one and the same. For this name is not merely the signification but at once the revelation of Christ, of His person and works. And the Word sets forth the same Saviour. In it as in a glass we see, be it darkly, His face and in His face the glories of God, so that to keep the word is to hold Him the head and to deny His name is to forsake the word.

The phraseology, "Thou hast kept my word and hast not denied my name," befits the circumstance besetting this church of little strength; for in the city of Philadelphia was also found them of the synagogue of Satan who said they were Jews, that is, the true children of God, and that (such is the implication of this notice) they belonging to the church of little strength were children of Satan. They said this not merely to themselves and to one another, but to all who would hear. They shouted it in the ears of the members belonging to the church of little strength. How trying this state of affairs for these believers. How it hurt them to hear themselves called children of darkness! And this hurt sprang from an ordinate self-esteem, who will deny it, but especially from their love for God and for the name they were confessing. They knew that what had drawn to their persons the odium of these wicked Jews was the light of Heaven that shown from them, the truth they loved and had witnessed for, the name they were confessing, the tidings of salvation they were showing. For this church was at once the army of God warring the warfare of Jehovah in the city of Philadelphia. These believers went forth armed with the truth, and were therefore called children of darkness by those of Satan's synagogue. How strange! Yet not so strange if it be considered that the same lot fell to the very Son of God. Of Him, too, wicked men who said they were Jews but were not but did lie, of Him, too, wicked men said that He was in league with hell because He preached a heavenly kingdom and went through the land doing good. Insisting that He was the vilest of malefactors, though they knew better, they laid hands on Him, when His hour had come, and affixed Him to an ignominious cross. Such is the way of the world with those who reflect the pure light of Heaven. Such was the way of the children of darkness with this church of little strength. And these believers grieved and their grief sprang from their love for God.

Whether the hatred in this city had broken out into open persecution in some form or other is not specifically stated. It may be safely assumed that it had, that therefore those of Satan's synagogue were in one way or another bending every effort to frighten the church of little strength into placing its light under a bushel, into keeping silence respecting the truth, into forsaking or corrupting the word, into denying the name of Christ. But this brotherhood would not be silenced. It kept His word and did not deny His name.

Though this church in its keeping His word showed a remarkable constancy, it for all this was in the need of a word of consolation. Being pure in doctrine, the number that joined themselves to it may have been few. It was a church with a cross for it followed Christ and this cross may have been heavy. Having kept His word, these believers may have lost all or nearly all: worldly possessions, name, honor, social position. They were considered a menace. Men reviled them, said all manner of evil against them falsely. Though they bore and had patience, it need not be supposed that they were without their moments of despondency. And in these moments the thought might have risen in their souls whether the Lord was taking cognizance of their labour and their patience. The Lord therefore provides this flock with a reassuring word: "And to the angel of the church in Philadelphia write; these things saith He that is holy, He that is true, He that hath the key of David, He that openeth and no man shutteth; and shutteth and no man openeth; I know thy works: behold, I have set before thee an open door, and no man can shut it . . . . "

This message issued from Christ. Before uttering His promises, He introduces Himself to this little flock. What He says of Himself must have a special bearing upon the state of things in this church, upon its good work, its exceptional purity, upon the circumstance besetting it. This church had need of hearing Christ speak of Himself in the way He did. Had He merely said: "I know thy works: behold I have set before thee an open door," this church would have felt ill at ease. The faithful pastor of this house would be sure to have asked, 'Who is he that keeps the door of this house of God, one who opens to saint and sinner, friend and foe alike?'

The church in Philadelphia was a house of God with a door; and this door was the word of truth. The pastor of this house had been charged to keep, to guard this door. The charge has been kept. The truth had not been forsaken; the name of Christ had not been denied. The door was still in its place shutting out the vile, the lovers of unrighteousness and affording entrance only to the true lovers of the house of God. The children of darkness within and without were for battering down this door and announcing to all men that in Philadelphia could be found a church with an open door, that is, with no door at all, that all who would might enter. The pastor of this church, however, had stood firm. He had frustrated every attempt on the part of the wicked men to destroy the church's door. Christ's Word had been kept. The truth had been maintained. The pastor and his followers had not been mislead by such lying yet pious sounding phrases, No creed but Christ. Many are mislead by this saying. These should know that it is one of Satan's favorite inventions. It sounds so genuinely true to unthinking pious people; yet it is a phrase that sets forth vilest nonsense. For consider that *your* creed is Christ *as you confess Him* so that to say, No creed but Christ, is to say, Not my Christ but my Christ. A creedless church is a church without a door.

And a church without a door ceases to be a house of God and becomes a den of thieves. Some may say, 'we want truth but no creed.' Consider that *your* creed is revealed truth *as it dwells in your heart.* And the creed of a church is revealed truth of God *as it dwells in the bosom of that church.* Let every faithful community of believers be on its guard against those who write upon their banners the aforesaid lying saying. They are Satan's agents bent on removing the door of God's house. If it is broadminded to take down the door of the church, let us be narrow-minded and be in the good company of this pastor of the church in Philadelphia.

The enemies of the truth advance several reasons why a church should have no door. Consider, they say, that he shut out seldom if ever returns and is thus lost to the church for good. Lower therefore the bars and keep them down. This reasoning roots in Arminian heresy that defines the will of man as sovereignly free, and the elective grace of God as non-existent. If it is the will of Christ that His church have a closed door, who is man to say that the bars should be lowered that even the haters of God may enter the sacred precincts of His holy temple. But more dangerous by far than those who openly avow their hatred for the closed door policy, are those who under the pretence of building and repairing the door of God's house break it down.

These are the wolves in sheep clothes in the church more to be feared then they of the synagogue of Satan. Without a doubt this pastor of the church in Philadelphia had encountered some of these wolves in his church, persons which said they were apostles but were found to be liars in league with the enemy without. What suffering this element may have occasioned this pastor. But he and his flock had stood firm. The door of this church was still in its place a formidable barrier to those who would enter for the sole purpose of spoiling the heritage of God.

Therefore the message of the apostle John to this pastor, "These things saith He that is holy, He that is true . . . . I know thy works: behold, I have set before thee an open door . . . . " must have fell upon his ears as sweet music. It was the God-appointed doorkeeper of this church speaking. He is holy, undefiled, separate from sinners. Being holy, the open door He sets before this church is a door opened to the holy only, to the pure of heart, to the real lovers of God, but a door at once permanently closed to the vile, the base. And He is true, real, genuine, the actual, the dependable and truthworthy one whose meat and drink ever is to do the will of the Father. The very Christ is He, the Saviour who for the sake of His Father and for the sake of His people who He loved unto death closes His house to dogs, and sorcerers, and whoremongers, and murderers, an idolaters, and whoever loveth and maketh a lie. For He is holy, He is true.

He also hath the right to set before His church an open door. For He hath the key of David, the key that belongeth to Him the true David. It was laid upon His shoulders in token of the fact that the government of the church was committed into His hand. And He is faithful in all His house as a son over His own house; "whose house are we, if we hold fast the confidence and the rejoicing of the hope firm unto the end."

How safe this house with Christ set over it. For unto Him was given all power in heaven and on earth, so that the might of every creature is His might. Hence, when He openeth, no man shutteth, and when He shutteth, no man openeth. With Him over the house of God, this house is safe.

The language here is typical. The true David is Christ. The true house is His church. The key is the government of this house, the right, power, on the one hand to loose, to forgive sin, to reclaim from death and to save to the uttermost, and on the other hand to bind, to hold sin, to prepare for destruction. The door of the church, of the kingdom of God, is the truth, yea Christ himself. For He is our righteousness and sanctification. In Him dwelleth the fulness. As eternally included in Him are we justified and delivered from all sin. For the sake of His name are we blessed. And the elect of God know themselves as those to whom the kingdom has been opened when by faith they are justified and have peace with God. Then have they boldness to enter into the holiest *by His blood,* by a living way, which He hath consecrated for them, through the veil, that is to say His flesh. And they draw near with a true heart, in full assurance of faith, having their hearts sprinkled from an evil conscience, and their bodies washed with pure water. Their hearts condemn them not and they have boldness toward God. Verily, only the pure of heart, they who know themselves as having been cleansed from their sin in His blood, may and do have courage to enter the holiest to appear before His face. And they enter through the door; and the door is the rent veil, that is, His broken flesh.

Christ then is at once the door and the One who opens and shuts. He bestows the divine pardon He merited, reclaims from death, genders in a man sorrow for sin, the power to forsake iniquity and to turn to the living God, the faith to appropriate His righteousness, the will to enter into the presence of God by His blood. He constitutes Himself the open door for the elect sinner first by breaking His body for them and thereupon by opening their eyes to their need for the cleansing power of His blood, so that they behold Him as the only and glorious gateway to a heavenly throne of grace through which they will to enter into the Father's house.

On the other hand, Christ hath the right and might to shut the door of the kingdom to them not included in Him, not given Him by the Father. These He excludes by holding their sins, by hardening their hearts and thus by constituting Himself for them the closed door, the rock of offence, the savor of death unto death.

These cannot will to enter through Him; they hate and crucify Him anew. They are the vile excluded from the kingdom. But let not the saved vain-gloriously boast in themselves. For by nature they, too, are without strength, dead in sin, enemies of the truth and thus as condemnable and ill-deserving as the others. Let them therefore glory in God.

So then the church, the kingdom has a closed and an open door. Heaven is not, was not meant to be, accessible to all men. For this kingdom has a door, opened and shut not by man but by a Christ Who openeth and shutteth in agreement with the sovereign counsel of God almighty. Let the pastor of the church in Philadelphia therefore rejoice. It is Christ who hath set before Him an open door. And this door will remain open — to the broken of heart, to the weary and heavy laden who yearn to come to rest in the city of God, and to rest in God, to those who hunger and thirst for righteousness. The hunger of these hungering ones, this church by the word of patience must appease, their thirst it must quench, their broken hearts Christ by His word kept by this flock will bind, their wounds He will graciously heal, their souls He will satisfy by His likeness.

There is to be sure a connection between this promised growth and the faithfulness of this flock of little strength. It kept His word, the word of truth — the door of the church. Christ declares that He hath set this door, the truth, and thus Himself who is the truth before them as a door opened to those who love the eternal city. How utterly foolish for a church to batter down its door, to lower the bars, to deny the truth, to disown its creed in the interest of growth. The church without a door cannot grow in the true sense, for it has no door for Christ to open to His elect He is engaged in saving. This church may grow, but those coming in are Jews from the synagogue of Satan.

Christ then is not unmindful of the fidelity of this church of little strength. He knows their works. And this knowing of His is the creative cause of these works. The church is His creation. He builds His house. He therefore delights, takes a deep and abiding interest in the works, in the constancy of His flock, for it is His. He knows its works. It has kept His word, has not denied His name. Let this flock therefore take courage. It must not anxiously ask, 'Does He know, will He add to our number?' The church who keeps His word, *hath* an open door. It is the only church that can and may have an open door. It is the only church that *actually* hath an open door. Christ hath said it. And He is true. This church must not fret because no more enter in through this door. Let it say, Thy will be done. Let it rejoice in the possession of this evidence of the love of Christ, the evidence, namely, of the open door.

And as to them of the synagogue of Satan, which say they are Jews and are not but do lie, Christ will make them to come and worship before the feet of the members of this church, and to know that He has loved them. What is meant is not that these converted Jews, for such they are, will pay this flock a divine homage, but that, having been brought to repentance, they in love will place themselves at the complete disposal of this hated and persecuted Christian commonwealth.

Still other words of encouragement are given to this church. Having kept His word of patience, He will keep them from the hour of temptation, which shall come upon all the world, to try them that dwell upon the earth. This temptation, though they with the rest will fall in it, will not harm them, will not separate them from the love of their Saviour. They will be kept by the power of God through faith. They will be in heaviness through manifold temptations that the trial of their faith might be found unto praise and honor and glory at the appearing of Jesus Christ.

He their faithful Redeemer will keep them. He has kept them in the past. Rightly considered it was He who in and through them kept His word, and confessed His name. "I will keep thee . . . . " A glorious promise the Lord carries into the hearts of those who keep His word. Bearing fruit, this flock made sure its calling and election. They confessed His name, and He caused to resound through the chamber of their souls the blessed word, "I will keep thee." 'Have no fear, thou art mine. Thy warfare is mine, likewise thy patience, thy labour. As my instruments, thou dost fight the good fight. The victory therefore is surely thine.

Yet of this holy strife, the believer is the willing and responsible subject. "Behold," Christ therefore said to this little flock, "Behold, I come quickly: hold that fast which thou hast, that no man take thy crown." The man who is bent on taking their crown is not the saint competing with them for a place in His kingdom, but the wicked man bent on working their ruin by frightening them into releasing their hold on the truth, into denying His name. Disallowing the truth, they lose the crown of life. However, He will keep them; they therefore will not. And let them comfort themselves with the thought that He cometh quickly, that His heart yearns for them, that He therefore hastens the day upon which He can take them to His bosom in the kingdom of eternal light.

And him that overcometh He will make a pillar in the temple of His God, and this one shall no more go out. He will write upon him the name of his God, and the name of the city of his God, which is new Jerusalem, which cometh down out of heaven from his God: and He will write upon him His new name.

The two pillars that stood in the temple of Solomon were the symbols of the repose and eternal firmness of the saints made perfect and glorified and coming to rest in the sanctuary in heaven. Upon this earth they are pilgrims and strangers, spiritual warriors of the Most High God. Overcoming they enter the rest that remaineth for His people.

And He will make them pillars of strength in His temple to appear on the new earth and now in the building. Thus it shall appear what they even now despite their failings essentially are, namely, rock of strength in the Lord. They are this, for they overcome the devil and His whole dominion. And their victory is their faith.

The announcement, These things saith He that is holy, He that is true, has still another significance. Not followed by words of rebuke it may be taken as a glass in which can be seen the spiritual beauty of the church of little strength. This brotherhood, too, as its Christ is holy, separated from sinner and devoted to God, true, genuine, faithful, keeping trust. It was a church, capable of saying from the heart, we have been bought with a price, let us therefore glorify God in our members, and in our spirits, which are God's. Let us be holy, for He our God is holy.

And they will never go out any more for the perfection and glory of the temple with its pillars is unchangeable, eternal, in Him and cannot therefore deteriorate into a building fit for destruction.

In His temple were He dwells will they abide forever more, consciously walking in the light of His countenance, praising Him day and night, beholding with a heavenly eye His beauty in the face of Christ and thus satisfied forever by His likeness. For they are pillars, engaged in a new service that agrees with their glory.

God's name to be written upon them. This name is the revelation of His essence. This name He impresses upon their minds and hearts and wills, upon their very being. It means that they hate the name expressive of what they by nature are, to wit, the name vile sinners. Because He wrote His name upon them they partake of His divine nature and thus love Him, and the new city, and Christ. Yet, He holds before them the promise of writing once more upon them His name. This is necessary. For though essentially children of the light, they are still full of miseries and faults and therefore must be perfected. Their perfection and glory will be His name upon them.

And He will write upon them the name of His God, and the name of the city of His God, and His new name. The name is the manifestation of the essence. They who overcome are children of God, brethren of the Lord Jesus Christ and citizens of the new Jerusalem that is above. Therefore do they walk with the light of the eternal city in their eye, and with their expectations focused upon things above. Even their conversation is in heaven and their life is hidden with Christ in God. However, it doth not yet appear what they shall be. For they still bear the image of the earthy. And though essentially even now pillars of strength, they have their fallings into sin preceded by periods in which conscious communion with God is temporarily broken off. Their fellowship with Him gives way at times to spiritual estrangement. One day they walk with God and know themselves as hidden in the Almighty; on the morrow it may be that they walk alone. The flame of their love burns not always even bright. Their hope is not always lively. They stand not always in their faith. Their light is sometimes under a bushel, and the body of this death unduly conspicuous. And their failings are a going out of the temple. Then it doth not appear what they essentially are, and their manifestation belies them. However, when Christ who is their life shall appear, they shall appear with Him in glory. Essence and form shall then agree. They will then be bearing the image of the Lord from heaven and be spotlessly clean. And their glory will be God's name and reflect His glory, for they are His children. Their glory will be the name of the new Jerusalem and reflect its glory for they are its citizens. Their glory will be the name of Christ and thus reflect His glory for they are His brethren. The glory of God is original with Himself. And He is the creator of the glory of the church. His glory is the ectype of all the beauty of the heavenly kingdom, the beauty of Himself excepted. For the new Jerusalem shall come down of heaven *from God.*

It was because they loved God and His Son and the new Jerusalem that these conquering ones kept His word and did not deny His name. The names they loved will therefore be written upon them. What a befitting reward!

So then, there goes with the keeping of His word and with the confession of His name a great reward. The church in Philadelphia had perhaps not enough strength to engage in a development of the truth. But it kept what it had. It kept His word and gained a crown. Let our concern be not our growth as churches. but the keeping of His word. Doing this, we shall grow for we have then an open door which no man can shut. Christ hath said it. He that hath an ear, let him hear what the Spirit saith unto the churches.

G. M. O.

VOORHEEN EN THANS

Eens miste ik het eene, ik vond het in U;
Arm voelde ik mij eenmaal, maar rijk ben ik nu.
'k Had onrust en kwelling, thans heb ik vree,
Gij, Heiland, gij deeldet, Uw zielsrust mij mee.
Eens droeg ik mijn kruis, en beklaagde mijn lot,
Thans draag ik het Uwe, en lofzing mijn God.

Buiten den Christus zijn we allen te licht;
Eén met Hem, zijn we bestand voor 't gericht.

Dr. Ubbink Reeds Afgezet

In verschillende Nederlandsche bladen lazen we het volgende bericht:

DR. J. G. UBBINK AFGEZET ALS PREDIKANT

"De Classis Woerden van de Geref. Kerken in Nederland heeft in haar vergadering van 14 Juni j.l. besloten over te gaan tot de afzetting van Dr. J. G. Ubbink te Zevenhoven uit het ambt van Dienaar des Woords.

"De overwegingen waarop dit besluit is gegrond, zijn de volgende:

"1e. Dat hij niet voldaan heeft aan het verzoek van de Classis om een categorisch antwoord te geven op een achttal tot hem gerichte vragen om bepaalde in zijn boek geleerde gevoelens te herroepen;

"2e. dat hij in de hem voorgelegde uitspraken uit zijn boek verwerpt de ingeving en onfeilbaarheid der H. Schrift; loochent de eenigheid van de H. Schrift, de volmaaktheid van de H. Schrift; aantast het wezen der Kerk als vergadering der ware Christ-geloovigen; ontkent dat de ambten van predikant, ouderling en diaken in opdracht van God zijn ingesteld; den Christelijken ban on-Reformatisch, on-Christelijk en on-Schriftuurlijk noemt; de belijdenisschriften niet erkent als accoord van kerkelijke gemeenschap; en beweert dat er geen middel is om objectief uit te maken wat de waarheid is;

"3. dat hij de beloften door zijn onderteekening van het onderteekeningsformulier van de Dienaren des Woords heeft geschonden door zijn afwijkingen in publieken geschrifte te propageeren;

"4e. dat hij aan de tot hem gerichte vermaningen geen gehoor heeft gegeven.

"In het officieele besluit van de Classis staan deze overwegingen breeder omkleed.

"Tevens heeft de Classis besloten hem, met het oog op zijn leeftijd en zijn langdurigen dienst, voorloopig voor een jaar een nader te bepalen bedrag uit te keeren, op voorwaarde dat hij gedurende dien tijd van den dienst des Woords zich zal onthouden en geen propaganda zal maken voor zijn afwijkende gevoelens.

"Van andere zijde meldt men ons nog, dat de Classisvergadering, waarin bovengenoemd besluit met algemeene stemmen genomen werd, van des middags half twee tot des avonds zeven uur duurde en uitsluitend aan de betrokken zaak gewijd was.

"Het moderamen der vergadering was aldus samengesteld: Ds. D. Nauta, Woubrugge, praeses; Ds. J. H. A. Bosch, Alphen, scriba; Ds. C. Van Reenen, Woerden, assessor.

"Nog meldt men ons, dat Dr. Ubbink voornemens is een beroep op de Particuliere Synode te doen."

Zoo heeft dan ook de zaak Ubbink het verloop gehad, dat we konden verwachten.

Het kon wel niet anders, daar zelfs Dr. Ubbink niet zal kunnen ontkennen, dat de gronden onder 2 opgesomd voor zijne afzetting, waar zijn en schier letterlijk genomen zijn uit zijn boek.

Wij voor ons hadden het liever anders gezien. Het ware beter geweest, dat Dr. U. zijn beschouwingen in den rechten weg, in den vorm van een gravamen, voor de aandacht der kerken had gebracht en dat deze de aldus aan de orde gestelde kwesties grondig hadden overwogen en besproken in het licht der Heilige Schrift. Nu zal dit niet kunnen geschieden. En daarvan is Dr. U. zelf de schuld. Ieder zal moeten toestemmen, dat de Classis (ik spreek niet over de kerkrechtelijke zijde der zaak) uit leerstellig oogpunt volkomen recht is.

Het achttal vragen, waarvan dit rapport spreekt, heb ik niet in mijn bezit.

Wel heb ik het antwoord, dat door Dr. U. op die vragen aan Classis Woerden gegeven is, en dat door hem werd opgenomen en uitgegeven in zijn "Nadere Verklaring."

Daaruit vernemen we, dat de eisch van een "categorisch antwoord" hierin bestond, dat van Dr. U. werd gevraagd, dat hij eenvoudig met "ja" of "neen" op de hem gestelde acht vragen zou antwoorden. Van de vragen zelf schrijft Dr. U. in zijn "Nadere Verklaring":

"Het zij mij vergund U enkele dingen te mogen opmerken, waaruit U blijken zal, *waarom het mij niet mogelijk is aan Uw verzoek te voldoen.* En waarvan ik mij vlei, dat Gij de redelijkheid zult inzien.

"Allereerst dit, dat Gij mij geen achttal *vragen* voorlegt, maar slechts een achttal groepen van *citaten* uit mijn boek, en slechts één vraag, die Gij alleen maar achtmaal herhaalt, n.l.: *'Handhaaft Gij dit gevoelen, of zijt Gij bereid het te herroepen?'*

"Gij maakt bovendien in het begin de opmerking, dat dit niet de eenige punten zijn; ik kan dus verwachten, dat Gij straks nog met weer andere citaten komt, en dan ten slotte met de vraag, of ik heel mijn boek herroepen, dan wel handhaven wil.

"Het is dunkt mij duidelijk als de dag, voor ieder, die nog eenig Reformatorisch besef in zich heeft, dat Gij met deze wijze van handelen geheel op *den verkeerden, den Roomschen weg zijt afgedwaald,* en Gij bovendien *geheel den aard van mijn boek miskent.*"

De Classis had dus Dr. U. in de engte gedreven. Zij had hem eenvoudig voor verschillende uitdrukkingen uit zijn boek geplaatst, met den eisch onomwonden uit te spreken, of hij wilde herroepen of handhaven.

Dit achttal vragen, zoo vernemen we verder, werd aan Dr. U. gesteld in antwoord op zijn "Nadere Verklaring" met verzoek om zijne schorsing op te heffen, door Dr. U. aan de Classis toegezonden. En we vermoeden, dat deze vragen in den inhoud van die "Nadere Verklaring" haar aanleiding vonden en dat de Classis oordeelde, dat de nadere verklaring van Dr. U. niet kon bevredigen, eigenlijk niet nader verklaarde. Dezen indruk maakte althans de nadere verklaring op ons. Ze

is eigenlijk nog minder duidelijk dan het boek zelf, dat nader verklaard heet te worden.

Het ware, dunkt mij, beter geweest, dat Dr. U. haar nooit geschreven had. Ze maakt den indruk, dat ze is geschreven met het praktische doel om de schorsing door de Classis te zien opgeheven. Daarom geeft ze schijnbaar hier en daar iets toe aan de bestrijders, terwijl het toch overal duidelijk is, dat Dr. U. niet van standpunt en inzicht is veranderd.

Zoo schrijft b.v. Dr. U. in verband met zijn voorstelling over de Heilige Schrift:

"Nu komt het mij evenwel toch voor, dat tusschen U en mij werkelijk verschil aanwezig was, waarin ik ongelijk wil erkennen, voor zoover ik in mijn boek, door te eenzijdig nadruk te leggen op de door de H. S. ons bekend gemaakte van God geopenbaarde waarheid, voorbij gezien heb den Goddelijken factor bij het tot stand komen en het schrijven der H. S. Ik heb niet genoeg onderscheiden — en dat heb *ik* niet alleen niet gedaan, het gebeurt meestal niet — de Goddelijke en de menschelijke waarheid *in de Schrift zelve,* en de Goddelijke en de menschelijke factor *bij het tot stand komen* der H. S. En dat ik daardoor den Goddelijken factor, bij het tot stand komen en schrijven der H. S., waarvoor Gij opkomt, naar mij toeschijnt, wellicht niet genoeg recht heb laten wedervaren, wellicht te veel uit het oog verloren heb. Voorzoover ik den indruk met mijn boek gemaakt heb, dat de h. Schrijvers bij het schrijven zonder *bijzondere* zorg en hulp Gods, m. n. des H. Geestes de onfeilbare waarheid Gods hebben meegedeeld, dus in geen andere conditie verkeerden als alle andere schrijvers, erken ik een geheel verkeerden indruk gemaakt te hebben," p. 14, 15.

Nog verder:

"Daarom verklaar ik bij dezen, dat ik de H. S. *ten volle aanvaard als Gods Woord,* niet alleen omdat zij ons het geopenbaarde Woord Gods bekend maakt, maar ook wijl zij is dat wondere geheel van menschelijke geschriften, bij het opschrijven en tot standkomen waarvan de H. Geest aldus gewaakt, geleid en bekwaamd heeft, dat de Schrijvers ook maar in het minste niet gedwaald of gefaald hebben in het volmaakt ons bekend maken van het volle door God geopenbaarde Woord Gods, van al den raad Gods, in het verkondigen van het zuivere, heilige Evangelie; van 'de hemelsche leer', van 'de eenige onfeilbare waarheid,' gelijk Calvijn zich uitdrukt. En verklaar ik met onze Conf. Art. 'zonder eenige twijfel al wat daarin *begrepen* is te gelooven'."

Oppervlakkig maakt dit wel den indruk, dat Dr. U. eenigszins terugkomt en dat hij zonder eenig voorbehoud alles zou gelooven, wat in de Heilige Schrift staat. In de werkelijkheid echter is dit juist niet het geval, maakt hij nog altijd onderscheid tusschen Schrift en Woord Gods en aanvaardt hij in die Schrift alleen datgene, wat hij als het Woord Gods daarin keurt en vindt. Het eerste gedeelte van deze verklaring, dat Dr. U. ten volle aanvaardt de H. S. als Gods Woord, is misleidend, is eenvoudig niet waar. Hij bedoelt, dat hij aanvaardt, wat als Gods Woord in de Schrift is begrepen.

En nog altijd lijkt hem het goed toe te onderscheiden "zooals ik dit in mijn boek uitvoerig heb toegelicht tusschen *Woord Gods* en *Schrift;* tusschen de Schrift met haar menschelijk 'ten deele' en het Woord Gods met zijn Goddelijk 'volkomen', 'onfeilbaar', 'levend en krachtig en eeuwigblijvend.' Welk *onderscheid* tusschen 'Schrift' en 'Woord Gods' een der hoogleeraren, met wien ik de samenspreking gehad heb, mij ook toegaf te bestaan," p. 18.

Ik vermoed, dat naar aanleiding van deze en andere citaten uit de "Nadere Verklaring," de Classis er toe gekomen is, om Dr. U. pertinent voor de keuze te stellen: wilt ge handhaven of herroepen, wat wij U uit Uw boek voorleggen?

In vergelijking met onze schorsing en afzetting, mag hier voorts nog de aandacht er op worden gevestigd, dat de Classis Dr. U. ook na zijn afzetting nog een zeker bedrag belooft uit te keeren.

Classes Oost en West hebben daar destijds nooit aan gedacht. Zij zetten ons eenvoudig aan den dijk.

Overigens hopen we het verdere verloop van deze zaak met belangstelling te volgen.

H. H.

KERKNIEUWS

Drietallen:

Creston, Grand Rapids, Mich., Dss. B. Kok, G. Vos en Cand. J. Vander Breggen.

Oak Lawn, Ill., Dss. B. Kok, G. Vos en Cand. J. Van der Breggen.

Beroepen te:

Redlands, Calif., Ds. G. Vos.

Creston, Grand Rapids, Mich., Cand. J. Vander Breggen.

Bedankt voor:

Creston, Grand Rapids, Mich., Cand. P. De Boer.
Oak Lawn, Ill., Ds. W. Verhil.
Holland, Mich., Cand. H. Veldman.

Aangenomen naar:

Kalamazoo, Mich., Ds. W. Verhil.
Pella, Ia., Cand. H. Veldman.
South Holland, Ill., Cand. P. De Boer.

Al blijft de hulp, die gij verwacht,
Voor 't weenend oog verborgen,
Al duurt het ook tot middernacht
En weder tot den morgen;
Vertwijfel niet aan 's Heeren macht,
De Vader zelf zal zorgen.

De Kennisse Gods

VI

I Cor. 13:12.

We wierpen in een onzer vorige artikelen de stelling op, dat, zal er sprake kunnen zijn van een kennen Gods, door het zedelijk-redelijk schepsel, den mensch, er een zekere mate van wezenseenheid en dies gelijkheid moet zijn, waardoor genoemd schepsel zijn God zal kunnen verstaan.

Begrijpen, omarmen blijft natuurlijk uitgesloten.

Nu liggen er in genoemde stelling, zonder verdere omschrijving en nadere bepaling, klemmen en voetangels waar we ons voor moeten wachten, en die zonder het te willen of te bedoelen ons zouden kunnen leiden tot de allergrofste ketterijen. Het zou eenerzijds, gemakkelijk zijn, om uit een "zekere mate van wezenseenheid" de conclusie te trekken: In den diepsten grond der zaak hebben we, hoe klein dit ook moge zijn, iets in ons wezen, dat werkelijk een stukje van 't eigen wezen Gods blijkt te zijn. Ter anderer zijde, kon zeer gemakkelijk uit "en dies gelijkheid" het bewijs worden gedistilleerd om voor grond te dienen van de hierboven geponeerde stelling. Terwijl dan nog in de derde plaats, een zin als "begrijpen, omarmen blijft natuurlijk uitgesloten," een sprong mag heeten in gansch andere richting, waardoor getracht wordt te redden, wat alreeds verloren was.

Zonder meer is het niet moeilijk om in die stelling den grondslag voor het Pantheisme te vinden. Niet moeilijk om aan te toonen, dat Kloos gelijk had toen hij zong:

"Ik ben een God in 't diepst van mijn gedachten,
En zit in 't binnenst van mijn ziel ten troon
Over mijzelf en 't al naar rijksgeboon
Van eigen strijd en zege, uit eigen krachten, —
Als een heir van donkere wilde machten
Woelt aan mij op en valt terug, gevloon
Voor 't heffen van mijn hand en heldre kroon;
Ik ben een God in 't diepst van mijn gedachten."

Neen, daar komt men dadelijk niet uit, wil dat grove nog maar zoo in eens niet voor zijn rekening nemen — maar, dat wordt toch het eindstation voor een ieder die dien weg opgaat.

Trouwens, we rekenen er dan ook nog op, dat zulke leeringen door ons niet worden voorgestaan en we er best mee uit kunnen met wat we schreven. Want ook al zouden we niets meer zeggen dan "er moet een zekere mate van wezenseenheid en dies gelijkheid zijn, zal het redelijk-zedelijk schepsel zijn God kennen, verstaan," dan mits in zijn geheel nu gelezen en niet slechts enkele woorden er uitgelicht, moet een ieder toestemmen, dat dit opzichzelf genomen, een Schriftuurlijke, van alle Pantheistische smetten gevrijwaarde, gedachte of stelling mag worden genoemd. Wie toch spreekt van het redelijk-zedelijk schepsel en het kennen Gods, en wie dan met dat laatste nu niet aan een begrip noch gedachte, doch aan het Wezen denkt dat Zichzelf met den naam van God bekend maakt, door zoo iemand is de scheidslijn alreeds getrokken en van hem kan in geen enkel opzicht gezegd worden, dat hij, noch aan het Pantheisme, noch aan Kloos, den hand reikt.

Want Kloos of eenig ander Pantheist zal nooit willen toegeven of erkennen, dat er een klove bestaat tusschen den Schepper en het schepsel. Hun gemeengoed bestaat juist hierin, dat, hoe men dan ook verder eigen theorie moge uitwerken, alles slechts tot één enkele kracht kan herleid worden.

Er is in al die wijsgeerige beschouwingen maar ééne substantie, alle grens opheffend tusschen het creatuurlijke en het Goddelijke, dat in alle schepselen wordt gevonden. Zoo wordt strikt genomen de ontkenning een erkenning, want men kan niet voor het feit weg, dat de ééne substantie in *allen* feitelijk niets anders is, dan een ruil voor de ééne substantie boven allen en alles: God.

We weten natuurlijk zeer wel, het eene Wezen hetwelk wij God noemen, wordt ook in sommige stelsels erkend en beleden, dat is, men gebruikt denzelfden naam, maar ook dan verschilt de Schriftgeloovige met dezulken die deze naam gebruiken. Want bij al dat vrome gebruik bedoelt men niet wat Gods kind er mee op het oog heeft. Voor hen is dat Wezen niet het hoogste volmaakte zijn, dat eeuwig is, niet God, die de grond en oorzaak of bron van Zijn Wezen in Zichzelven heeft en in geen enkel wezen buiten Hem, zoodat men jubelt: "Want *uit* Hem, en *door* Hem, en *tot* Hem zijn alle dingen," noch ook het Wezen dat Zijn volmaakt leven onophoudelijk met volkomene bewustheid leeft, leeft zonder gebonden te zijn aan alle ruimte en alle wetten der ruimte, maar boven die allen zeer verre verheven is, nochtans en met Zijn Wezen, als wel met Zijn kracht elk punt dier ruimte volkomenlijk vervult, alsmede die onveranderlijke God, die in Zijn Wezen en werken beide, de Eeuwige volkomene is en blijft, boven alle worden, toeneming of afneming verheven is. Niets van dat alles. Men spreekt van een worden in plaats van een zijn. Van een zichzelf scheppende en tot zelfbewustzijn komende. Een tot persoonlijkheid gerakende in plaats van den Eeuwig bestaande, tenzij dan dat die ééne de wereld, of wel, in die wereld de velen (menschen) tezamen die ééne zijn.

Maar hoe zal ooit de Oneindige Zich gebonden kunnen gevoelen aan het eindige, de Eeuwige behoefte hebben aan den tijd, de Alle andere wezenheid dragende in een dier wezens tot Zelfbewustzijn kunnen komen, het Geestelijke, Eenvoudige en Persoonlijke Zijn in het veranderlijke en wordende zijn hoogtepunt kunnen bereiken?

Met al die wijsgeerige stelsels voor goed, ja, voor eeuwig brekend, blijft er voor onze Godskennis alleen het middel der openbaring over. We zijn wel van Gods geslacht, maar we zijn geen kleine godjes. We

zijn schepselen, maar worden nooit Schepper. Onze kennis gewordt ons alleen door de heilsopenbaring. En in de Openbaring des Heils wordt ons den weg gebaand, ons het licht geschonken, waardoor we *het* Licht kunnen zien. En dat van het begin af aan.

De Heilige Schrift spreekt op vele plaatsen over het *hoe,* waardoor wij nietige, vergankelijke schepselen, de kennis des Heeren in ons kunnen opnemen. Dat ze ons medegedeeld kan worden moet en kan alleen uit het Woord blijken. Ook hier, als overal, tast het menschelijk vernuft en stelsel als in stikdonkeren nacht.

Weliswaar, is die kennis ten deele en zal, vanwege de aardsche zijde van ons bestaan het volmaakte niet kunnen worden bereikt, zal ons alleen de spiegel des Woords de lichtstraal doen zien de mate der kennis welke hier noodig mag blijken — maar dat neemt het andere feit niet weg, het feit, dat straks naar het hemelsch bestand der dingen, zonder spiegel, door het Vleeschgeworden Woord, wij zullen kennen gelijk wij gekend zijn.

Wat nu de mate van gelijkheid is, *waardoor* wij God kunnen kennen, wordt ons alreeds in het eerste hoofdstuk van het boek Genesis geleerd. We lezen: "Laat ons menschen maken, naar ons beeld, naar onze gelijkenis — en God schiep den mensch naar Zijn beeld, naar het Beeld Gods schiep Hij hem." Zoo ook brengt de mensch voort en gewint zonen en dochteren: "En Adam leefde honderd en dertig jaren, en gewon, naar zijne gelijkenis, naar zijn evenbeeld."

En als de wateren van den grooten vloed weer tot de afgronden teruggeroepen zijn, leert ons de Heilige Geest: "Wie des menschen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mensch vergoten worden; want God heeft den mensch naar Zijn beeld gemaakt." Zoo psalmzingt de dichter in Psalm 17: "Maar ik zal uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen, ik zal verzadigd worden met uw beeld, als ik zal opwaken." Iets dat weliswaar niet ziet op het beeld waarvan de mensch drager is, doch ziet op *het beeld Gods* waarnaar de mensch geformeerd werd toen de Heere Zijn schepsel het aanzijn gaf.

En niet alleen het Oude, maar ook het Nieuwe Testament spreekt dezelfde taal: "Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordineerd den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zij onder vele broederen." En in een der brieven schrijft de Apostel: "Want de man moet het hoofd niet dekken, overmits hij het beeld en heerlijkheid Gods is; maar de vrouw is de heerlijkheid des mans. Want de man is uit de vrouw niet, maar de vrouw uit den man," waar het beelddragen der vrouw dus in de schepping van den man inbegrepen is. Zoo zal het ook straks waar worden, dat de verloste gemeente veranderd wordt: "En wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in eenen spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest."

Sprekend over den Christus, dan leert ons de Schrift: " . . . . Opdat hen niet bestrale de verlichting des Evangelies der heerlijkheid van Christus, die het Beeld Gods is," en: "Dewelke is het beeld des onzienlijken Gods, de eerstgeborene aller creaturen." Terwijl in dienzelfden brief sprekend tot de geloovigen we lezen: "En aangedaan hebt den nieuwen mensch, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld desgenen, die hem geschapen heeft."

En eindelijk, nogmaals sprekende over den Christus, lezen we: "Dewelke, alzoo Hij is het afschijnsel zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid . . . . "

De woorden in het oorspronkelijke gebruikt zijn, in het Hebreeuwsch "tselem" en in het Grieksch "eikoon" en eenmaal "karakter." Doch hierover later.

Wat uit deze teksten duidelijk blijkt is, dat de Schrift ons leert: De mensch is beelddrager Gods. Dit houdt echter niet in dat hij *het Beeld Gods* is.

Het eigenlijke oerbeeld is in den mensch niet, wat trouwens ook blijkt uit het "laat ons menschen maken naar *Ons Beeld* en Onze gelijkenis." In de tweede plaats, dat beeld en gelijkenis, alhoewel in één adem genoemd, toch worden onderscheiden. Een onderscheiding die echter geen wezenlijk verschil maakt tusschen die beiden. Beiden hebben allereerst dit gemeen, dat zij niet zien op een uitwendigen physischen vorm, maar veeleer ziet op 's menschen natuur, beide naar zijn aardsche en hemelsche zijde. En dat eindelijk, gelijkenis uitdrukt, wat de idee van het beeld is.

En in de derde plaats, dat in den Christus Gods, het Eeuwige en het Vleeschgeworden Woord, de grondidee ligt voor ons beelddrager zijn.

Ten slotte merken we op, dat God in Zijn Zoon Zijn eigen beeld bezit. Dit houdt zeer zeker in, dat Die Beelddrager "alzoo Hij is het afschijnsel Zijner heerlijkheid en het uitgedrukte beeld Zijner Zelfstandigheid," het beeld des Onzienlijken Gods is, de *noodzakelijkheid* van den natuurlijken beelddrager uitschakelt. God, de Drieëenige VerbondsGod, is Zich Zijn Beeld volkomen bewust. Alle gepraat van het tot bewustzijn komen Gods is door en door goddeloos en taal uit den afgrond.

W. V.

NOTICE

A meeting of the board of the Reformed Free Publishing Association will be held Wednesday, July 20, at 7:45 P. M. in the basement of the Fuller Avenue Church.

Leer wijsheid, o mensch! uit het immer en nimmer,
En zamel in 't nimmer een schat van het immer.

A cheerful giver is one who is happy if no one knows that he gives, but God.

Op Het Terrein Der Gemeene Gratie

Vreemde dingen worden er op dit terrein afgespeeld, zoo vreemd, dat ook voorstanders der theorie van de genadige stuiting der zonde, zoo nu en dan onwillekeurig gedrongen worden, om haar te loochenen.

Zoo dachten we, toen we het volgende staaltje lazen, dat door het *Friesch Kerkblad* werd overgenomen uit het Geld. Kbl.:

VERDWAZING

"De dagbladpers beschreef dezer dagen den grootschen intocht, die aan een vreemde gast in de hoofdstad van ons land ten deel viel.

"Het groote plein vóór het Centraal station was zwart van belangstellenden.

"Een onofficieele eerewacht van jongelieden wierp allerhande bloemen in de open landauer, met vier met pluimen versierde paarden bespannen, waarin zij onder luid gejuich van de menigte plaats nam.

"Een minuut later waren alle bloemen reeds weer langs den omgekeerden weg van hun herkomst onder het volk verdeeld en talrijken konden dezen avond met een souvenir gelukkig gemaakt, huiswaarts keeren.

"Voorafgegaan door bereden politie werd een rijtoer door de stad gemaakt, waarbij het rijtuig gevolgd werd door talrijke toerauto's met de leden van haar gezelschap en voorts door een zeer groote escorte vrijwilligers, zoodat het verkeer in de binnenstad geruimen tijd ontwricht was.

"Bij het hotel stonden vele duizenden, die door de politie nauwelijks in bedwang gehouden konden worden.

"Voor het open raam van de eerste verdieping sprak zij de menigte eenige woorden toe, waarop een luide ovatie volgde.

"Hoewel zij zeer vermoeid was, was zij toch nog genegen de vertegenwoordigers van de pers even te ontvangen en haar vreugde te betuigen over deze hartelijke ontvangst.

"Ge vraagt wellicht, of soms Hare Majesteit de Koningin, buiten het officieele jaarlijksche programma om, een bezoek aan Amsterdam heeft gebracht. Zoo niet, of dan wellicht de een of andere Europeesche vorstin of prinses door de Amsterdamsche bevolking werd verwelkomd.

"O dat is het geval niet.

"De plechtigheid, waarvan we bovenstaande bijzonderheden aan de N. R. C. ontleenden, betrof . . . een negerin, die in Amsterdam komt dansen!

"Op zulk een 'vorstelijke' wijze werd Josephine Baker, die den roem heeft, dat zij in het publiek allerlei 'gedurfde' dansen uitvoert, door een verdwaasde menigte de hoofdstad van ons land binnengehaald.

"'t Is haast niet te gelooven.

"Maar toch is het waar.

"De verdwazing der massa neemt hoe langer hoe meer toe.

"In tijden van crisis, van allerlei ellende en zorg schaamt men zich niet in een 'beschaafd' land, om op zulk een buitensporige wijze hulde te betuigen aan een negervrouw, wier dansvertooningen zelfs in menigen wereldschen kring niet anders dan weerzin wekken.

"Een ernstig symptoom van zedenverwildering.

"Een sprekend bewijs van de holheid, de leegheid, de schreiende armoede der hedendaagsche cultuur!

"Naar het verslag in N. R. C. hoopte deze vreemdelinge, dat zij hier, waar het publiek zoo zij wist, zulke hooge eischen stelde, succes zou hebben. Iets wat de N. R. Ct. met en voor haar hoopt!

"Wij hebben een andere wensch en wel dezen, dat de oogen mogen opengaan voor de dwaasheid, waardoor men zich belachelijk maakt, maar ook voor de groote zedelijke gevaren, die dreigen en dat inplaats van de groote oppervlakkigheid, waardoor zich veler levenspraktijk kenmerkt, bezinning moge komen, die den ernst der tijden, ook den ernst des levens leert verstaan. Geld. Kbl."

Wij onderstreepen even het volgende uit bovenstaand artikel: *De verdwazing der massa neemt hoe langer hoe meer toe.*

En ook dit: *Een ernstig symptoom van zedenverwildering.*

Eindelijk nog: *Een sprekend bewijs van de holheid, de leegheid, de schreiende armoede der hedendaagsche cultuur!*

En wij merken op:

1. Dat het niet zoozeer een bewijs is van de holheid en leegheid en armoede van de cultuur, als wel van haar goddeloosheid en ongerechtigheid. En dat dit niet slechts geldt van de hedendaagsche cultuur, maar van alle zich van God en Zijnen Christus afkeerende cultuur.

2. Dat zulk een publieke ovatie gebracht aan een negerin, die in de stad komt om te dansen, door het gemeen van Amsterdam, wel een beetje bijzonder de aandacht trekt, maar daarom toch niet de eenigste, en ook niet de ergste openbaring is van de goddeloosheid der wereldsche cultuur. De bepaalde dansvertooningen van deze negerin mogen in sommige wereldsche kringen zelfs weerzin wekken, en dat bij sommigen in die kringen misschien wel, omdat ze de voorkeur geven aan het dansen van een blanke; op andere wijze, wat meer fatsoenlijk en verborgen, komt toch de goddeloosheid der cultuur ook in die kringen niet minder erg tot openbaring.

3. Dat zeker Rom. 1 ook in onze dagen, zoowel als in de dagen van de Grieksch-Romeinsche cultuurwereld, zoowel als in heel de geschiedenis der wereld, in vervulling gaat, zoodat er, inplaats van een genadige stuiting der zonde een toornende, wegwerpende, overgevende werking Gods is, waardoor de verworpen goddelooze wereld steeds meer verwildert en verliederlijkt.

4. Dat wij daarom bij den wensch van het Geld. Kbl. ook nog deze voegen, dat de oogen van Gods volk toch mogen opengaan voor de valschheid van de voorstelling, dat er een algemeene werking des Geestes is, waardoor God genadiglijk het proces der zonde stuit. Die vuil is, dat hij nog vuil worde!

H. H.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

Artikel XII

Van de Schepping Aller Dingen

> Wij gelooven dat de Vader, door zijn Woord, dat is door zijnen Zoon, den hemel, de aarde, en alle schepselen uit niet heeft geschapen, wanneer het Hem heeft goed gedacht, aan een iegelijk schepsel zijn wezen, gestalte en gedaante, en onderscheidene ambten gevende, om zijnen Schepper te dienen. Dat Hij ze ook nu alle onderhoudt en regeert, naar zijne eeuwige voorzienigheid, en door zijne oneindige kracht, om den mensch te dienen, ten einde dat de mensch zijnen God diene. Hij heeft ook de engelen goed geschapen, om zijne zendboden te zijn, en zijne uitverkorenen te dienen; van welke sommigen van die uitnemendheid, in dewelken God hen geschapen had, in het eeuwig verderf vervallen zijn, en de anderen door de genade Gods in hunnen eersten staat volhard hebben en staande gebleven zijn. De duivelen en booze geesten zijn alzoo verdorven, dat zij vijanden Gods en alles goeds zijn; naar al hun vermogen als moordenaars loerende op de kerk en een ieder lidmaat van die, om alles te verderven en te verwoesten door hunne bedriegerijen; en zijn daarom door hunne eigene boosheid veroordeeld tot de eeuwige verdoemenis, dagelijks verwachtende hunne schrikkelijke pijnigingen. Zoo verwerpen en verfoeien wij dan ook hierin de dwaling der Sadduceen, welke loochenen dat er geesten en engelen zijn; en ook de dwaling van de Manicheen, die zeggen, dat de duivelen hunnen oorsprong uit zichzelven hebben, zijnde uit hunne eigene natuur kwaad zonder dat zij verdorven zijn geworden.

Omdat God drie is in één en één in drie, zoodat Hij door de menschelijke rede niet te begrijpen is, daarom zeggen we dat Hij alleen het voorwerp kan zijn van geloof. Immers: God is groot en wij begrijpen Hem niet. Maar nooit mogen we denken dat de schepping aller dingen minder het voorwerp is des geloofs, dan den Drieëenigen God zelf. De menschelijke rede is even onbekwaam om de wording aller dingen te begrijpen, als om God zelven te begrijpen. Dit wordt door alle eeuwen kennelijk bewezen door de wijsgeeren der wereld, die in het zoeken naar het waarom en waar vandaan dezer wereld, altijd het antwoord schuldig blijven. Daarom als onze belijdenis er aan toe is om de schepselen-wereld te verklaren, hetzij de schepselen in den hemel of op de aarde, dan neemt zij beslist haar standpunt in, op het geloof. Zoo begint dit artikel dan ook door te belijden: Wij *gelooven* dat de Vader, door zijn Woord, dat is door zijnen Zoon, de hemel, de aarde, en alle schepselen uit niet heeft geschapen, wanneer het Hem heeft goed gedacht . . . . enz.

Dit artikel brengt duidelijker dan onze Twaalf Geloofsartikelen uit, dat het werk Gods nooit te scheiden is; dat de zaak niet zóó is, alsof de Vader bezig is in de schepping, en de Zoon bezig is in de herschepping en de Heilige Geest bezig is in de heilig- en heerlijkmaking. Maar zooals alle werken Gods, werken zijn van den Drieëenige, zoo ook met de schepping. Immers God werkt altoos uit den Vader, door den Zoon en in den Geest. Zoo is het zelfs in het heerlijk vriendschapsleven van de drie personen in de Godheid. Het volle, eeuwige leven der vriendschap gaat uit van den Vader, (vindt dan zijn zelfstandig beeld) in den Zoon, en keert weder tot den Vader in den Geest. Zoo ook met de schepping. De Vader schept, maar alleen door zijn Woord, d. i., Zijnen Zoon. Immers die Zoon is het Woord, de uitgedrukte Gedachte, de Wijsheid Gods. En als daarom de Vader schept door het Woord, d. i., zijnen Zoon, dan drukt God in die schepping zijn gedachte, zijn wijsheid uit. Die gedachte, die wijsheid Gods wordt uitgedrukt, of liever wordt geschapen en geopenbaard in gansch de schepping en in alle schepselen, in boom en plant en dier, in hemel en op aarde, in engelen en menschen. Daarom als na de zesdaagsche schepping God de Heere zegt dat alles goed is, dan wil Hij zeggen dat alles wat geschapen is ten volle aan zijn doel beantwoordt, n.l., zijne wijsheid uit te drukken, zijne gedachte te openbaren.

Als nu straks de zonde komt om haar duisternis te verspreiden en het aardsche Paradijs verandert in een jammerdal, dan is en blijft de schepping, ook na die zonde, de openbaring en uitdrukking van Gods wijsheid en gedachte. Alleen maar voert God die aardsche aarde en die eerst geschapen hemel door den diepen weg van zonde en genade op tot de hoogste, heerlijkste, eeuwige openbaring van zijne wijsheid en zijne gedachte. Die hoogste, heerlijkste, en eeuwige gedachte en wijsheid wordt uitgedrukt in de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, waarop de gerechtigheid Gods zal wonen. In die eeuwige gedachte Gods, uitgedrukt in de nieuwe hemelen en nieuwe aarde, zal geopenbaard worden dat God een volk heeft lief gehad van voor de grondvesting der aarde; een volk, dat tot een koninklijk priesterdom is gemaakt, opdat alle dingen in hemel en op aarde, ja alles wat geschapen is, dat volk zou dienen, opdat dat volk met alle dingen de groote Schepper zoude dienen.

Zoo is de belijdenis in dit artikel van de gemeente Gods. Daarom leest men hier, dat God aan een ieder schepsel zijn wezen, gestalte, en gedaante en onderscheidene ambten gegeven heeft, opdat de schepping

als één organisch geheel haren Schepper zoude dienen. Tezamen moeten alle schepselen die ééne gedachte Gods uitdrukken. Daarom, zoo leest men verder, onderhoudt en regeert God *ook nu,* naar zijne eeuwige voorzienigheid die schepping, om den mensch te dienen. Want die mensch, als het pronkstuk der schepping Gods, vereenigd in zich alle schepselen, en voert ze terug naar God, en realiseert alzoo de eeuwige gedachte Gods: "Uit Hem, en door Hem en tot Hem zijn alle dingen." Alle dingen dienen den mensch, "ten einde dat de mensch zijnen God diene." Daarom heeft de Vader geschapen door *Zijn Woord,* d. i., door zijnen Zoon.

Als we dus lezen dat deze schepping Gods uit niet is geschapen, zoo is de beteekenis niet dat God de schepping voor het eerst, naar gedachten en aanzien, tot stand heeft gebracht, want de dingen zijn niet uit niets maar ze zijn allen uit God. Ze komen allen voort uit Zijne gedachte, uit Zijne wijsheid, en zijn uitdrukkingen van Zijn eeuwigen raad. Wanneer het Hem dus goed heeft gedacht om aan een iegelijk schepsel zijn wezen, gestalte en gedaante te geven, riep God met almachtig roepen tot stand wat van eeuwigheid in zijn raadsplan was. God schept dus niet uit niets maar uit Iets, en dat Iets is het Eeuwig Wezen zelf. Daarom zullen straks alle dingen de weerkaatsing zijn van de heerlijkheid onzes Gods. Daartoe moeten nu ook de engelen dienen, want God heeft ze bij de legioenen geschapen. Zeker, wel zijn er naar dit artikel velen gevallen, in een hopelooze verloren staat, zoodat ze vijands Gods en alles goeds zijn. Ja, zoodat ze naar al hunne vermogens als moordenaars loeren op de kerk en op ieder lidmaat van die kerk, om alles te verderven en te verwoesten door hunne schrikkelijke bedriegerijen zoodat ze door hunne eigene boosheid veroordeeld zijn tot de eeuwige verdoemenis, en dagelijksch verwachten ze hunne schrikkelijke pijnigingen. Maar ook zij staan onder de regeerende voorzienigheid Gods om den mensch te dienen, ten einde dat dien mensch Gods zijnen God zal dienen. Zoo heeft God alle dingen geschapen, opdat Hij als de Almachtige en Groote Schepper van het heelal, zal worden gediend, tot roem zijns Naams tot in eeuwigheid. Die God is onze God, nu en tot in eindeloosheid.

L. VERMEER

DOOR ZWAKHEID KRACHT

Het middel om sterk in Christus te worden is in onszelven zwak te worden. God stort geen kracht in des menschen hart, alvorens zijne eigene kracht daaruit geweken is. Des Christens leven is een leven van dagelijksche afhankelijkheid van Gods genade en kracht.

Ingezonden

Redlands, California.

Het is me een behoefte des harten uiting te geven mijner dankbaarheid aan Ds. Hoeksema voor zijn kernachtig en veelzeggend woord, gericht aan de Synode der Chr. Geref. Kerken, over de toestanden in de Chr. Geref. Kerk in 't algemeen, en Redlands in het bijzonder. In dien brief worden waarheden gezegd, die niet alleen ernstig dienen te worden overwogen, doch ook de moeite waard zijn ter harte te nemen.

Door mij persoonlijk en door velen met mij is in Redlands een stuk kerkelijke geschiedenis beleefd en doorworstelt, waaruit we hebben geleerd, dat de bestaande toestand in de Chr. Geref. Kerken luide om hervorming roept. De geschiedenis, die zich hier heeft afgespeeld, zal niet alleen ieder weldenkend mensch met verontwaardiging vervullen, doch ook een spoorslag zijn, om verregaand despotisme, gehuld in een vroom kleed, te doorzien en niet te dulden. In Redland's kerkeraad is de sleutelmacht misbruikt, om leden kwijt te raken, die den moed hadden hunne stem te verheffen tegen de treurige toestanden ontstaan door de onvoldoende prediking des Woords en de onverstandige handelingen des kerkeraads. Het kostelijk Gereformeerd kerkrecht werd verlaagd tot kerk*macht,* en gelijk als een Thorbecke van weleer werd de minderheid(?) onderdrukt, als de doode vlieg die de zalf des apothekers doet stinken. Wat toch was in Redlands gemeente het geval? Dit: om nu eens in figuurlijke taal te spreken, was het eten den eenen Zondag aangebrand, een andere, half gaar en soms was het zout er in vergeten, en wanneer men dan zijn beklag bij de kok indiende, dat men gaarne wat smakelijker eten verlangde, kreeg men ten antwoord, dat hij het van zijn chef-kok zoo had geleerd, en dat andere koks zijn recepten gaarne gebruikten tot volle tevredenheid der gasten. Een deel van Redlands gemeente leed geestelijken honger, waarom ten einde raad, een gemeenschappelijk protest werd ingediend, teneinde daardoor te trachten de treurige toestanden te verbeteren. Doch zoodra het protest was ontvangen, werd met behulp van twee Classis-broeders besloten om zonder eenig vermaan terstond de broeders te censureeren, ja, zelfs op één datum werden de broeders tweemaal gecensureerd, met de bedreiging, dat indien ze zich van hun snoode zonden niet wilden bekeeren, ze dan met advies der Classis onder den tweeden trap der censuur zouden worden geplaatst, en indien ze zich dan nog niet wilden bekeeren, ze dan zeer spoedig zouden worden afgesneden. Dit alles geschiedde binnen den tijd van drie of vier weken, zonder ooit van kerkeraadswege een bezoek te hebben ontvangen, alles ging per brief. In de oogen des kerkeraads bestond de snoode zonde daarin dat we als één man opkwamen tegen de treurige toestanden ontstaan door het invoeren der drie diensten en de onvoldoende prediking des Woords, waardoor we geestelijk armoede

leden. Die zonde was in de oogen des kerkeraads zoo groot, dat ze met wortel en tak moest worden uitgeroeid, want ze was duivelsch. Men mocht niet klagen over de voorwerpelijke geschiedenis-preekjes, waar meestal de warmte des evangelies aan ontbrak, en men moest zwijgen over het onverstandig drijven van het Amerikanisatie proces; neen, wie daartegen zijn vinger durfde opsteken, werd bedreigd met de ban! Als een kranke, die na een bange nacht uitziet naar de eerste morgenschemering, zoo zagen wij uit naar de Classis. Als een drenkeling hielden we ons aan die stroohalm nog vast. Doch tevergeefs . . . . zonder een voldoend onderzoek *in loco* toe te staan, doch op voor een deel vervalschte notulen werd onze censuur bekrachtigd, en van ons gevraagd, belijdenis van onze grove zonden. Het uiterste is door ons beproefd, doch de kerkeraad had nu eenmaal besloten zijn heerschzucht tot het uiterste bot te vieren . . . Toen was dan ook de teerling geworpen, toen hebben we de kerk, waarin we zijn gedoopt, waarin we onzen Heere hebben beleden, waarin we ambtelijk hebben gediend, den rug toegekeerd, die ons als een wreede moeder de deur heeft gewezen, die om haar eigen eer te redden er niet voor terug deinsde de sleutelmacht door haren Koning haar toevertrouwd te misbruiken, zichzelf op het voetstuk plaatsende der onschuld. Doch de strik is gebroken en wij zijn ontkomen naar de Prot. Geref. Kerk. Toen de nood op 't hoogst scheen, was de redding nabij en kwam Ds. Hoeksema onze dorstige zielen laven uit de fonteinen des heils, als een hert de jacht ontkomen hebben we onze ziel verkwikt aan de stroomen des levens.

En thans is Ds. Vos in ons midden. De Classis besloot ons zooveel te helpen als in haar vermogen is. Hoe of het Z.Ew. hier bevalt en hij ons, is moeilijk in woorden te brengen. We zien allen, de Ds. niet het minst, uit naar den Zondag, en dat zegt genoeg.

J. R. Vander Wal.

Uit de hoogte — in de diepte,
Uit de ruimte — in het nauw,
Uit de woeling — in de stilte,
Uit de vreugde — in den rouw,
Leidt de Heiland Zijne kind'ren
Tot men Zijne wond'ren ziet,
Hoe ter rechter tijd het rechte
Tot hun eeuwig heil geschiedt.
Leidt hen door de heete ovens,
Loutert hun geloof als 't goud,
Tot zij 't antwoord fluist'rend geven:
"Heer, Uw wil is mijn behoud!"

Our Church Order

> No one, though he be a Professor of Theology, Elder or Deacon, shall be permitted to enter upon the ministry of the Word and the Sacraments without having been lawfully called thereunto, and when any one acts contrary thereto, and after being frequently admonished does not desist, the Classis shall judge whether he is to be declared a schismatic or is to be punished in some other way.

In our previous article I stated that with few exceptions the concensus of opinion among Reformed theologians has been that the office of minister of the gospel and that of professor of theology is one and the same, that the latter is an offspring of the former and that the duties belonging to the latter are all included in the former.

Some of recent time speak of church office in "ruimeren en breederen zin," and maintain that only in "ruimeren zin" the office of professors of theology is a church office, that in a narrow sense this office is a school office. This view will be dealt with in connection with art. 18 of the Church Order.

The matter with which this article deals is the lawful calling to the ministry of the word. The emphasis falls upon the word lawful. This article in common with all the articles of the Church Order met a real need, was drafted under the stress of a disturbing circumstance.

In 1567 the Duke of Alva arrived in the Netherlands, bent on uprooting protestantism from the soil of this country. Though the measures he adopted were amazingly cruel, the natives in increasing numbers threw off the yoke of Rome and embraced the Reformation or rather that type of protestantism known as Reformed. In a specific sense the term *Reformed* denotes those who separated from Luther on the doctrines peculiarly Lutheran and carried the Reformation to a higher point. The leader and inspiring genius of this wing of Protestantism was John Calvin. The tenets of Calvinism were carried into the Netherlands and received by the seceding multitudes. Between the years 1567 (the year of the arrival of the Duke of Alva) and 1571 many Reformed or Calvinistic churches were organized in the Netherlands. Mark you, with a fierce persecution spending its force all about them, believers organized and thus came to the fore as the city of God upon the hill. What undaunted courage! Unto Christ who in and through His church wars His very own warfare is due all the credit.

As the first Reformed Synod was held in the year 1571, the Reformed churches in the preceding years were without a common Church Order. As a result, the early career of these churches is mared by more than one abnormality. Each consistory exercised the rule in accordance with stipulations it by itself deemed

right and proper. Wrong lines of action were often proposed and pursued, wrong practices tolerated. This invariably happens when the local church isolates itself from the group to go its way alone. Any congregation, however high it may stand, retains its spiritual equalibrium and keeps to the straight and narrow path only as a member of a group of like-minded churches. Left to itself, it goes off on a tangent.

What now was the practice to which article 3 put an end? Itinerant priests, monks and anabaptists, who had seceded from the Roman Catholic church and joined the Reformed churches, were performing the duties belonging to the office of minister of the gospel without having been lawfully called. Some in this class chose to be elected, examined and ordained. Not so the undesirables; for either their past careers could stand no investigation or they knew themselves as being too ignorant of the truth to show up well when quized. Several of their number, however, were men glib of tongue who could speak according to the hearts of the people. As a result, consistories would allow themselves to be led into permitting such wandering evangelists to occupy pulpits and to otherwise function as only an ordained minister of the Word may function. The lawful calling was held to be mere formality which if need be could be dispensed with. As can be expected, many in those days lacked insight into the character of the office of minister of the gospel and failed to be impressed by the fact that only he lawfully called, may perform the duties belonging to it. Some though insisting that the itinerant priest or monk be kept off the pulpit, were at a loss to see why especially the elder may not enter upon the ministry of the Word and of the sacraments. Is not the office of teacher the offshoot of the office of elder? so it was asked. That elders in those days were ministering the sacrament of baptism is evident from questions forwarded to ecclesiastical assemblies. Upon the synod of Dordrecht, 1578, the question was asked whether baptism as ministered by a private individual or an elder might be recognized.

It was in opposition to such practices that the synod of Emden (1571) ruled that no one, though he be a professor of theology, elder or deacon, shall be permitted to enter upon the ministry of the Word and the sacraments without having been lawfully called thereunto.

A study of the minutes of Reformed synods, held previous to the year 1581 brings to light that the Reformed churches had to repeatedly reaffirm the ruling of article 3, denounce the malefactors as schismatics, and threaten them with exposure, before these unruly ones would come to order. The Reformed ecclesiastical body first to avere that only those lawfully called might enter upon the ministry of the Word, was the synod of Tours, held in 1563. Thereupon the convent at Wezel, 1568, made a similar declaration: "No one," it decreed, "shall be admitted to the ministry of the Word without lawful calling, approbation, and examination." It seems that the imposters took little notice of these rulings; for the synod of Emden, 1571, found it necessary to restate and to provide what had already been decreed with an edge which it did when it declared that the misdemeanants together with their followers would publicly be branded schismatics and forthwith censured in the event they persisted in defying ecclesiastical regulations. And the particular synod of Dordrecht, 1574, ruled that the classis should twice call them to account and in the event they refused to mend their ways expose them to the other classis as tramps and schismatics. This body went so far as to petition the civil magistrates to charge its police to bar from the pulpit all those who could not produce credentials. The synod of Dordrecht, 1578, adopted measures agreeing with the foregoing. Likewise the synod of Middelburg, 1581. The ruling as formulated by the synod last named is the article 3 of the Church Order. The wording of this article is the work of this synod.

So it appears that the resistance these fathers of ours offered imposters was determined. And their determination sprang from the conviction that a denomination of churches failing to insist that they who occupy pulpits be men lawfully called, must soon come to grief. As to this their conviction, it is sound.

Let us enlarge on this matter. He performing the duties belonging to the office of minister of the gospel (and this of course holds for the other two offices as well, the office of elder and that of deacon) must be called by Christ. This is a right of His that cannot be gainsayed. For the office as to its duties and authority, as to the grace and power that is needed for the performance of its duties are Christ's. The office of His institution through which perpetuates His own office in His church. He, therefore, who serves without being called is a usurper and a thief. They upon whom such a one would impose himself need and may not receive and follow him. Doing so, they come to a sorrowful end.

It is the heights of folly for a man to take this honour to himself without being called of Christ. For He it is who prepares a man for the appointed task. And whereas He sustains in office only those whom He calls, it follows that the uncalled are unfit for the office they snatch.

Christ calls His servants. He did so from the beginning. And every true servant of God, without any exception, knows himself as called. In Scripture God appears as calling his servants. A great number of these calls have been incorporated in Scripture in the form in which they were extended. A few examples. To Noah God said: "The end of all flesh is come . . . . Make thee an ark . . . . " Abraham heard God say: "Get thee out of thy country, and from thy kindred, and from thy father's house, unto a land that I will show thee." "Come now," said the Lord to Moses, "I

will send thee unto Pharaoh that thou mayest bring forth my people out of Egypt." The Lord set Aaron and his sons apart for the service. The mandate reads: "And take thou unto thee Aaron thy brother, and his sons with him, from among the children of Israel, that he may minister unto me in the priests office . . . . " Samuel was called by name and entrusted with a message for Eli's house. And thus spake the Lord to Jeremiah: "Before I formed thee in the belly I knew thee: and before thou camest forth out of the womb, I sanctified thee, and I ordained thee a prophet unto the nation . . . . " All the prophets, without exception heard the call. As to the apostles, they were called directly by Christ. They realized that being called they had to be received and heard. In their epistles therefore they set out with introducing themselves as those called, as servants of Jesus Christ, called to be apostles, separated unto the gospel of God. All knew themselves called and it was this knowledge as applied to their hearts by the Spirit that made them bold and courageous.

The question arises whether after the death of the last apostle, the Lord continued to select, prepare and call His servants. The conviction of the Christian church is that He did. To maintain the contrary is to be addicted to the view that with the death of the last apostle communion between the living God and His church came to an end. Consider that if it were so, the church would have ceased to be. Fact is that it is here. In it dwells God by His life-giving Spirit. It will therefore abide unto the end of time to continue forever its career on the new earth. If today there is no communion and contact between God and man, there never was, and the belief that the church is the creation of God that possesses His word, is a vain. The believer, however, knows God as his Redeemer. He taste that the Lord is good. With His God he walks and talks and in the face of Christ he beholds His glories. And he presses on with the living hope in His soul that he will see His face. God is communing with man. He calls sinners out of darkness into His light. He speaks according to the hearts of His people. By His Spirit He testifies with their spirits that they are His children, and binds the word He spake by the prophets and the apostles upon their hearts. And in the narrower sense, He calls his servants, separates men unto the gospel of God. The manner in which He calls men to the ministry of the gospel may differ from the manner in which He called the prophets and the apostles of old. Unto Moses the Lord spake face to face, as a man speaketh unto his friend. This manner of communication, however, was employed in respect to Moses only. Of the other prophets we read: "If there be a prophet among you, I, the Lord, will make myself known unto him in a vision, and will speak unto him in a dream . . . . and in dark speeches." The call extended to Moses and that extended to the other prophets had this in common that it was made to enter the inward man, the soul, along the avenues of the physical senses, the eye and the ear. This manner of communication was peculiar to the period in which sacred history was made. With the outpouring of the Holy Spirit the divine manner of communication underwent a change. The hearts of the apostles became the permanent abode of the Spirit. With these hearts He now communicated directly, so that when they spake and wrote they gave utterance to truth that issued from the inward man led into truth by the Spirit Who dwelt there. With the death of the last apostle the canon closed. No new communications were made. But the Spirit dwells in the hearts of believers as well and in these hearts witnesses for the truth that reached the church through the channel of the prophets and apostles. It is their word the church ministers through its organs the ministers of the gospel who are called by the Spirit that dwelleth in them. Yet there is no essential difference between the manner in which God now calls His servants and the manner in which He called the prophets. For the call was and still is as to its essence that act of God whereby He makes known unto the man of His choice that it is His (God's) will that he enter upon the specified service.

Today we distinguish between the inward and the outward call. This terminology must be understood. The so-called outward call is also inward. And the inward call is in a sense outward as it is of God a Being distinct from the one called.

The inward call. The proof that one may believe that he is inwardly called is held to be: Love for Christ and for the duties belonging to the office. An abiding desire to serve Christ in the capacity of minister of the word. The possession of the necessary gifts and strength. Available means. The opening of the way by the Lord.

The question is whether these dispositions and circumstances may be taken as proof that one is called. It is certain that an untalented person devoid of love for Christ can be no minister of the gospel. It is another question, however, whether one should consider himself called because he loves Christ, has a liking for the work and is talented. One actually called is one with a conviction, the conviction, namely, that it is the Lord's will that he enter upon the sacred ministry of the word. It is by working in the heart of the man of His choice this conviction that He calls. This conviction should be so strong that he having it has rest nor peace should he fail to heed it. Then he will enter upon the sacred ministry of the word because He must.

Christian people of all shades of belief are agreed that the minister of the word should be one called. Many such as the Quakers and the Mennonites have enough on the inward calling and will have nothing of the outward, that is, lawful calling of Christ through the congregation, and consisting in the election by the consistory and the deacons, in the examination of

doctrine and life; in the approbation by the members of the calling church; and finally in public ordination (art. 4). The Church Order declares that no one without this calling shall enter upon the sacred ministry of the word. Of the inward calling the Church Order says nothing. There is a reason for this. Whether the church knows not what is in man, it has no way of determining whether one speaks the truth when he says to be inwardly called. Aside from this, the distinction *inward* and *outward* calling seems to have risen from the thought that there are two distinct callings. Rightly considered there is but one calling, namely, that of Christ through the congregation. This calling must and does become inward when the Spirit binds it upon the heart of the one called and by it genders in the soul of the called the conviction that it is God's will he enter upon the sacred ministry of the word. If the called one already possessed this conviction the outward call merely serves to strengthen what was present in his soul. If the outward calling, the voice of the congregation, is not binded by the Spirit upon the heart of the calling one, it does not serve as a proof that the calling was actual and of God.

It can easily be seen why the Church Order insists upon the lawful calling. Anyone could come to the fore and say he was called; and the church not lawfully calling could not restrain him from preaching. Everybody would soon be preaching as is actually the case in Quaker churches. In such a community of believers there is no ministry of the word, and the result must be spiritual decay.

So then the so-called outward lawful calling is the calling proper. A man, who studies theology, may carry about with him the belief that it is the will of God that he preach the word. The failure of the church to call him is the sign that after all he was mistaken.

The Church Order singles out the duties belonging to the office of minister of the gospel as duties which no one but they in office may perform. They only may explain to the flock the Word of God, apply the same to the edification of the hearers, instructing, admonishing, comforting and reproving, according to every one's need; preaching repentance toward God, and reconciliation with him through faith in Christ; refuting with the holy Scriptures all schisms and heresies which are repugnant to the pure doctrine.

The preaching of the word then is an engagement to be set apart. It is a work that may be done only by the called. The "oefenaar" is allowed to speak an edifying word as a brother among the brethren, but his engagement does not deserve to be called "a preaching of the word." He does not instruct, admonish, comfort, reprove, preach repentance toward God, nor handle the keys of the kingdom of heaven; he does not as the official organ of Christ testify to all believers that whenever they receive the promise of the gospel by a true faith all their sins are forgiven them of God for the sake of Christ's merits; and declare to all unbelievers that they stand exposed to the wrath of God as long as they are unconverted. These are tasks belonging to the office of minister of the gospel, as does also the ministry of the sacraments.

This, of course, cannot mean that only the minister of the gospel may instruct out of the Word, admonish, comfort and reprove. The parent breaks the bread of life for his family. Here he functions as prophet, priest and king, instructing, admonishing, according to the need of every member of that circle over which he has been set.

And the believers in general are admonished to observe one another's walk. They have a duty toward the brother overtaken by a fault. But only the minister of the gospel has the right and duty to break the bread of life for the flock. His engagements are properly a ministering of the Word. No one, though he be a professor of theology, elder or deacon shall be permitted to enter upon this ministry.

G. M. O.

'K ZOEK EEN GIDS

'k Ben een pelgrim; 'k zoek een gids
Op des levens kronkelwegen;
Nu eens dreigt een wildernis,
Dan weer gaapt m'n afgrond tegen.

'k Ben een vreemd'ling; 'k zoek een vriend
Die de taal spreekt van mijn harte,
Die met raad en daad mij dient
Onder 's werelds vreugd en smarte.

'k Wacht een onweer; 'k zoek een rots
Die m' een schuilplaats aan kan bieden.
Waar ik d' ongena des lots,
In Gods hoede kan ontvlieden.

'k Zwerf in 't duister; 'k zoek een licht,
Dringend door de wolkgordijnen,
Stralend van Gods aangezicht
Als een glimlach voor de Zijnen.

'k Ben vermoeid; ik zocht een Rust,
Zooals slechts Gods kind kan smaken,
Die, door Hem in slaap gekust,
Straks herboren zal ontwaken.

DE TUCHT DER DROEFHEID

De Heere werft zijne beste krijgslieden aan uit de hooglanden der beproeving.